

ÖRÖMHÍR

A DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE LAPJA

2021., XVII. évfolyam, 3. szám

52.
NEMZETKÖZI
ECHARISZTIKUS
KONGRESSZUS

BUDAPEST | 2021.
szeptember 5–12.

Fotó: Lambert Attila/MK

Megrendezték az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust (NEK) 2021. szeptember 5–12-ig Budapesten

A keresztény világtalálkozó záró szentmiséjén Ferenc pápa is velünk ünnepelt, amelyen – értesüléseink szerint – egyházmegyénkből közel ötezer ember vett részt. Az egy hétig tartó kongresszus gazdag programsorozata – előadások, tanúságtételek, közös reggeli ünnepi zsolozsmák, katekézisek, a mindennapi ünnepi szentmisék, a szentségimádások, a nyitó és záró szentmisék, valamint az Eucharisztikus körmenettel egybekötött Kossuth-téri szentmise bíborosokkal, több száz püspökkel, pappal, több százezer ember részvételével – nemcsak a jelenlévőket gazdagította kegyelmi ajándékaival, hanem azokat is, akik a televízión, hírcsatornákon keresztül, vagy otthonukban imáikkal csatlakoztak a világméretű eseményhez.

A következő oldalakon – a teljesség igénye nélkül – tudósítások, beszámolók, visszaemlékezések, interjúk, képriportok adnak ízelítőt az ott megélt élményekből. Bővebben, szeptember 5-étől kezdődően egészen napjainkig találunk írásokat, élménybeszámolókat az egyházmegyénk honlapján, Facebook-oldalán.

Fotó: Szabó Dávid/nyen.hu

A szentmisében a felajánlás-hoz való lelki társulás jelképes megjelenítése, amikor az adományokat (a kenyeret és bort) a hívek viszik az oltárhoz. Ezen az ünnepi szentmisén a Szent-alya az ajaki egyházközség híveitől vette át az adományokat.

Ferenc pápával ünnepeltünk a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus a záró szentmiséjén

Fotó: Szabó David/dnyem.hu

Statio Orbis a Hősök terén: a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Ferenc pápával ünnepelt záró szentmiséjén az egyetemes egyház közössége gyűlt össze az Úr asztala körül. Több százezer ember imádkozott szeptember 12-én a pápával, a világ püspökeinek, papjainak, a testvéregyházak tagjainak jelenlétében.

„Tu es Petrus” – a *Krisztus* oratórium egyházalapítást megéneklő műve kísérté Ferenc pápát, miközben a pápamobillal végighaladt az Andrássy úton és a Dózsa György úton, a szívében még az előző napi eucharisztikus körmenet emlékével integető embertömeget üdvözölve.

A több százezres tömeg három órán keresztül várakozott a Szentatyára, s ez a várakozás zenével, valamint tanúságtételekkel kísért készüllet volt a szentmisére. A NEK hírnökei – Ekler Luca és Dani György paralimpikonok, Pindroch Csaba és Kubik Anna színművészek – személyes vallomásokat tettek az élet nehézségeinek közepette megtalált Istenről, a Benne megismert szeretet életalakító hatásáról.

A szentmise elején Erdő Péter bíboros, prímás mondott köszöntőbeszédet.

Szentséges Atya!

Szívből köszönjük, hogy elfogadta meghívásunkat, és személyesen celebrálja az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záró szentmiséjét!

Szent XXIII. János pápa ideje óta az eucharisztikus kongresszusokat és főként ezek záró szentmiséit Statio Orbisnak nevezzük, vagyis olyan eucharisztikus ünnepnek, amely látható formában is megjeleníti az egyetlen nagy közösség létrejöttét az Úr asztala körül. A mai szentmise nagyon erős szimbólum, amely kifejezi egységünket Krisztus körül, Szent Péter utóda vezetésével, az egész világból ideérkezett püspökökkel, papokkal, diakónusokkal, szerzetesekkel és szerzetesnőkkel és valamennyi hívővel. Az ökumenikus jelenlét kifejezi közös vágyunkat minden megkeresztelt ember egysége iránt. Külön öröm számunkra, hogy itt lehet velünk Őszentsége, I. Bartholomaiosz konstantinápolyi pátriárka.

Az a tény, hogy jelen vannak a nem keresztények is, különösképpen a zsidó vallás képviselői, de olyanok is, akiknek más a világnézetük, számunkra az idők élő jelét mutatja, vagyis az Egyház hivatását az emberek között, hogy Krisztus küldötte legyen a nemzetek számára. Ő maga, Jézus Krisztus az élő vizek forrása, aki beteljesíti a zoltár eszkatologikus ígérteit: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87, 6). Krisztus mibennünk, Krisztus az Eucharishtiában az örök élet és az örök boldogság forrása minden nép számára. A mi tanúságtételünk és igehirdetésünk által szeretne eljutni az emberekhez.

A mi szeretetszolgálatunk által akar eljutni a szegényekhez, betegekhez, üldözöttekhez, a nyelvük, etnikai vagy nemzeti hovatartozásuk miatt terhet hordozókhoz és minden olyan emberhez, akinek az élete a világ szemében nem értelmes és nem értékes, és aki kétségbeesetten keresi útját.

Budapest, Magyarország és Európa szívében, a hidak városa. Hivatásunknak érezzük, hogy híd legyünk Kelet és Nyugat között, a különböző kulturális és vallási világok, a nemzetek között. Ezért írtuk alá 15 éve a megbékélés és barátság dokumentumát mi, a magyar és a szlovák püspöki konferencia tagjai, amiből testvériség és kölcsönös együttműködés bontakozott ki.

Sok áldás kísérté azt is, hogy a missziós kereszt bejárta Magyarországot és a környező országokat. Régióink boldogainak és szentjeinek ereklyéi ráébresztették lelkiismeretünket, hogy ma is megélhetjük az életszentséget, az elmúlt évszázad nagy vértanúinak és hitvallóinak nyomában. A már szentté avatott személyek mellett tisztelettel emlékezünk meg a nagy főpásztorokról, mint például Stefan Wy-

Erdő Péter bíboros, prímás a missziós kereszt másolatát ajándékozza Ferenc pápának

Fotó: Lambert Attila/MK

Magyarok Nagyasszonya-társzékesegeyház Bárdos Lajos Kórusának tagjai

sznyi bíborosról, akinek boldoggá avatása éppen ezekben az órákban történik Varsóban. Nagy szeretettel őrizzük Isten Tiszteletreméltó Szolgája, Mindszenty József bíboros emlékét, aki a Krisztus iránti töretlen hűség példáját nyújtotta Egyházának és népének.

Szentséges Atya!

Fogadja el ajándékként tőlünk, mindnyájunktól, akik most itt jelen vagyunk, ennek a missziós keresztnek a másolatát, amely a mi régióink boldogainak és szentjeinek emlékét őrzi. Kérjük, hogy főcelebránsként mondja el ezt a szentmisét, amelyet láthatóan az egész Egyház nevében és az egész Egyházért mondunk, hogy betölthessük küldetésünket a világban és a világért. Mesterünk és Urunk, a mindig velünk maradó Jézus Krisztus személyében mondja ki az Eucharisztia átváltoztatásának szavait. Köszönjük, Szentatya! Forrás: www.katolikus.hu

A szentmise zenei világának gazdagsága annak a 2140 fős, a Magyar Állami Operaház Zenekara kíséretében énekelő kórusnak volt köszönhető, amely Varga László, az Országos Magyar Cecília Egyesület (OMCE) központi igazgatója, a váci székesegyház karnagya szervezésével kifejezetten erre az alkalomra állt össze a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola vegyes karából és a Kárpát-medencei magyarság katolikus énekkaraiból – köztük a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya-társzékesegeyház Bárdos Lajos Kórusa 18 tagjából –, melyek vasárnapként énekelnek saját templomukban.

A szolgálat zenei rendezője ifj. Sapszon Ferenc, a kórus szervezője

Varga László volt. A változatos zenei repertoárt úgy állították össze, hogy minden korosztályt megszólítson. A gregoriántól kezdve a klasszikus polifónián át a későbbi zenei korszakok számos remekműve megszólalt.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusokat záró szentmisét XXI-II. János pápasága óta nevezik Statio Orbisnak, és ez az ünnepélyes szertartás megjeleníti az egyetlen nagy közösség létrejöttét az Úr asztala körül. Budapesten Ferenc pápával gyűltünk össze Krisztusban együtt ünnepelni; 2000 óta először történt meg, hogy a katolikus egyházfő zárómisét celebrálva részt vett a világeseményen.

Magyarországra legutóbb huszonöt éve érkezett pápa Szent II. János Pál személyében, aki akkor Pannónhalmára és Győrbe látogatott. Mi, magyarok; két évvel ezelőtt találkozhattunk Ferenc pápával Csíksomlyón.

A szentmisén mintegy száz püspök és sok száz pap koncelebrált, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia számos tagja és sok vendég főpásztor. A szentmisén részt vett – mások mellett – Áder János köztársasági elnök; Orbán Viktor miniszterelnök; Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes; Kövér László, az Országgyűlés elnöke; Sulyok Tamás, az Alkotmánybíróság elnöke; Varga Zs. András, a Kúria elnöke; Varga Judit igazságügyi miniszter; Benkő Tibor honvédelmi miniszter; Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára; Schmitt Pál volt államfő; Lomnici Zoltán, az Emberi Méltóság Tanácsának elnöke és Karácsony Gergely, Budapest főpolgármestere is.

Ferenc pápa beszéde

„Hát ti mit mondotok, ki vagytok?” – Jézus tanítványainak feltett kérdésére a Szentatya Péter reakcióinak útját követve adott választ a homíliájában:

Fülöp Cezáreájában Jézus megkérdezi a tanítványaitól: „Hát ti mit mondotok, ki vagytok?” (Mk 8,29). Ez a kérdés sarokba szorítja a tanítványokat, és fordulatot hoz számukra a mester követésében. Jól ismerték Jézust, nem voltak már kezdők, hiszen közel álltak hozzá, és tanúi voltak számos csodájának, ámútlattal hallgatták tanítását, és mindenrovára elkísérték. Mégis, nem úgy gondolkodtak még, mint Ő. Hiányzott még a döntő lépés, amely elvezet Jézus csodálásából Jézus követésére. Az Úr ma is rászegezi a tekintetét mindannyiunkra, és személyesen felteszi nekünk a kérdést: „Ki vagytok én valójában a te számodra?” *Ki vagytok a te számodra?* Ez egy olyan kérdés, amely mindannyiunktól nem csupán egy pontos választ vár el a katekizmus alapján, hanem személyes, életünkkel adható választ.

Ebből a válaszból születik meg a tanítványi kapcsolat megújítása. Ez három lépésben megy végbe a tanítványoknál, és mi is megtehetjük ezeket: Jézus hirdetése, döntés Jézussal, Jézus követése.

1. Jézus hirdetése. A kérdésre: „Hát ti mit mondotok, ki vagytok?” Péter válaszolt az egész csoport nevében: „A Messiás vagy”. Péter mindent elmond ezzel a néhány szóval, a válasz helyes, ám meglepő módon ezután a felismerés után Jézus „a lelkükre kötötte, hogy ne szóljanak róla senkinek” (30. vers). Miért ez a szigorú tiltás? Egészen pontos oka van: ha kimondjuk, hogy Jézus a Krisztus, a Messiás, pontos a megfogalmazás, de nem teljes. Mindig fenyeget a veszély, hogy az emberek és nem Isten elképzelése szerinti Messiást hirdettünk.

Ezért ettől a pillanattól kezdve Jézus elkezd felfedni húsvéti identitását, azt, amelyet az Eucharishtiában fedezhetünk fel. Elmagyarázza, hogy küldetésének csúcspontja valóban a feltámadás dicsősége lesz, ehhez azonban át kell mennie a megalázó kereszthalálon. Ez azt jelenti, hogy Isten bölcsessége szerint fog mindez lezajlani, amely, ahogy Szent Pál mondja, „nem ezé a világé és

Fotó: Lambert Attila/MK

nem is e világ fejedelmei” (vö. 1Kor 2,6). Jézus hallgatást parancsol messiási identitásával kapcsolatban, de nem teszi ezt a rá váró kereszt vonatkozásában. Sőt, ahogy az evangélista feljegyzi, Jézus elkezdti „nyíltan” tanítani (Mk 8,32), hogy „az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok és az írástudók elvetik, megölik, de harmadnapra feltámad” (31. vers).

Jézusnak ez a megdöbbentő bejelentése minket is mehökkenthet. Mi is szeretnénk egy olyan Messiást, aki hatalommal rendelkezik, és nem egy keresztre feszített szolgát. Az Eucharisztia azért van előttünk, hogy emlékeztessen bennünket, kicsoda Isten. Ezt nem szavakkal teszi, hanem kézzelfoghatóan, megmutatva, hogy Isten a megtört kenyér, a keresztre szegezett és másokért odaajándékozott szeretet. Sokféle ünnepléssel vehetjük körbe, de az Úr mindig ott marad, egy kenyér egyszerű formájában, és engedi, hogy megtörjük, szétosszuk és megegyük. Szolgává lesz azért, hogy üdvözítsen bennünket, meghal azért, hogy nekünk életünk legyen. Innen indul a második lépés.

2. A döntés Jézussal. Az Úr kijelentésére Péter tipikusan emberi reakcióval válaszol: amikor felsejlik a kereszt, a fájdalom perspektívája, az ember fellázad. És Péter, miután megvallotta, hogy Jézus a Messiás, megbotránkozik a Mester szavain, és igyekszik lebeszélni róla, hogy ezen az úton haladjon tovább. A kereszt sohasem divatos: napjainkban sem, de

régen sem volt az. Ugyanakkor benső gyógyulást hoz.

A kereszt előtt üdvös küzdelem játszódik le bennünk, amint „az Isten szerinti gondolkodás” összeütközik az „emberi gondolkodással”. Az egyik oldalon ott van Isten logikája, amely az alázatos szeretet. Isten útja távol áll minden kényszertől, magamutogatástól és diadalittasságtól, mindig a másik javát keresi, egészen önmaga feláldozásáig. A másik oldalon viszont ott van az „emberi gondolkodás”, a világ logikája, amely ragaszkodik a megbecsüléshez és az előjogokhoz, a kedvező megítélést és a sikert keresi. Itt az számít, ki mennyire fontos és erős, mi vonzza több ember figyelmét, és hogy tud előnyt szerezni a többi emberrel szemben.

Pétert elvakítja ez a szemlélet, félrevonja Jézust, és szemrehányást tesz neki (vö. 32. vers). Velünk is megeshet, hogy „félretesszük” az Urat a szívünknek egyik sarkába, de közben vallásosnak és jónak tartjuk magunkat, tovább járjuk a magunk szabta utat, és nem engedünk Jézus logikájának. Ő azonban velünk van ebben a belső küzdelemben, mert azt szeretné, ha az apostolokkal együtt az ő oldalára állnánk. Van Isten oldala és az emberek oldala. Nem abban áll a különbség, hogy ki vallásos, és ki nem. A lényegi különbség a valódi Isten és az énünk istene között van.

Mennyire messze áll Ő, aki csendben uralkodik a kereszten, attól a hamis istentől, akitől elvárjuk, hogy erővel ural-

kodjon; és elhallgattassa ellenségeinket! Mennyire más Krisztus, aki egyedül a szeretettel áll elénk, mint e világ hatalmas, győzedelmes és ajnázott messiásai! Jézus megráz bennünket, nem elégzik meg a hitről szóló kijelentéseinkkel, azt várja, hogy megtisztítsuk vallásosságunkat a kereszthez elött, az Eucharisztia elött. Jót tesz nekünk, ha szentségimádást végzünk az Eucharisztia elött, ha szemléljük, milyen törekeny az Isten. Szánjunk időt a szentségimádásra. Engedjük, hogy Jézus, az élő kenyér, gyógygítson a bezárkózásból, megnyisson az osztozásra, feloldja merevségeinket és magunkba zárkózásunkat, hogy megszabadítson abból a bénító szolgaságból, amikor csak saját képünket védjük, és elvezessen oda, ahova Ő akar.

Ezzel elértünk a harmadik lépéshez.

3. Jézus nyomában járni. „Távozz előlem, sátán!” (33. vers) – így téríti észhez Jézus Pétert egy erőteljes, szigorú parancssal. Ám amikor az Úr megparancsol valamit, valójában ott van ő maga, és kegyelmével segít megtenni, amit kér. És Péter elfogadja a kegyelmet, és „tesz egy lépést hátra”. A keresztény útja nem a siker ostromlása, hanem éppen azzal veszi kezdetét, hogy hátralépünk egyet, s ez megszabadít attól, hogy a középpontban legyünk, ki tudunk lépni középről. Ekkor ismeri fel Péter, hogy a középpont nem az ő Jézusa, hanem az igazi Jézus. Bár elbotlik még később is, de megbocsátásról megbocsátásra egyre jobban felismeri az Isten arcát. És így eljut a Krisztus iránti terméketlen csodálattól addig, hogy valóban követi Krisztust.

Mit jelent Jézus nyomában járni? Azt jelenti, hogy járjuk az élet útját azzal a jézusi bizalommal, hogy Isten szeretett gyermekei vagyunk. Ugyanazon az úton járunk, mint Mesterünk, aki szolgálni jött, és nem azért, hogy neki szolgáljanak (vö. Mk 10,45). Azt jelenti, hogy mindennap odalépünk testvéreinkhez. Az Eucharisztia indít erre bennünket, hogy érezzük: egy test vagyunk, amelyet megtörnek a többiekért. Kedves testvérek, engedjük, hogy a találkozás Jézussal az Eucharishtiában átalakítson bennünket, ahogyan átalakította a nagy és bátor szenteket, akiket tiszteltek, mint Szent Istvánt és Szent Erzsébetet is.

Csakúgy, mint ők, mi se elégedjünk meg kevéssel: ne érjük be egy olyan hittel,

amely csak a szertartásokból és az ismétlésekből él. Nyílunk meg a megfeszített és feltámadt Isten botrányos újdonságára, aki – megtört kenyérként – életét adja a világnak. Akkor örömben fogunk élni és örömet viszünk mindenrovára.

Ez a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egy út végét jelenti, de legyen még inkább egy kiindulópont. Ha Jézus nyomában járunk, ez arra hív bennünket, hogy előre nézzünk, hogy befogadjuk a kegyelem átformáló ajándékát, és hogy mindennap újraébredjen bennünk a kérdés, amit Fülöp Cezáreájában az Úr feltett a tanítványainak: „*Hát ti mit mondotok, ki vagytok?*”

Forrás: www.katolikus.hu

A felajánláskor Kodály *Pange lingua* művét hallhattuk, a Sanctus és az Agnus Dei Strohbach-Harmath *De Angelis* műséréből hangzott el, a kórus és a nép felváltva énekelt. Az áldozási énekek között felhangzott Szent Ignác imája, az *Anima Christi* Frisina megzenésítésében, az eucharisztikus himnusz, a *Győzelemről énekeljen*, de a taizéi *Ubi caritas* is.

A szentmise a pápai himnusz, a magyar himnusz és a *Boldogasszony anyánk* kezdetű népénekünkkel zárult.

Végül Ferenc pápa vezetésével elimádkoztuk az Úrangyalát. A Szentatyá Isten áldását kérte a magyarságra, majd köszönetét fejezte ki:

„Köszönöm a nagy magyar keresztény családnak, amelyet szeretnék magamhoz ölelni különböző rítusaival, történelmével, a katolikus és más felekezetekhez tartozó testvérekkel, akik valamennyien a teljes egység irányába haladunk.”

Azt kívánta Ferenc pápa, hogy a kereszt legyen számunkra a híd a múlt és jövő között. „A vallásos érzés ennek a gyökereihez olyannyira kötődő nemzetnek az életető nedve. De a földre szűrt kereszt nemcsak arra indít bennünket, hogy jól gyökerezzünk meg, hanem a magasba is nyúlik és kitárja karjait mindenki felé. Arra hív, hogy ragaszkodjunk gyökereinkhez, de ne elégedjünk meg ezzel; hogy merítsünk a forrásból és adjunk inni mindazoknak, akik szomjaznak a mi korunkban. Azt kívánom nektek, hogy legyetek ilyenek: megalapozottak és nyitottak, mélyen gyökerezőek és másokat tisztelőek. Veletek és értetek mondom: Isten, áldd meg a magyart!” – kért áldást népünkre az egyházfő.

Utoljára Piero Marini, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Bizottságának elnöke szólott az ünneplőkhöz. „A keresztény közösség itt, az Ön jelenlétének is köszönhetően, Szentatyánk megmutatja valódi arcát: a befogadást és a nyíltságot, a kitárt karú édesanya képében, hogy befogadjon minden férfit és nőt, minden népből és nemzetből.”

„Nekünk pedig, akik eljöttünk ide, különböző kultúránkkal és hagyományainkkal, mindazzal, ahogyan emberiségünket megéljük, meg kell újítanunk a hit és a testvéri közösség egyszerű és erős gesztusát; és miután magunkhoz vettük az élet kenyerét és ittunk a kehelyből, Jézus módjára oda kell állnunk a világ elé, és el kell indulnunk, hogy

Értékes és értéket teremtő élmények részesei lehettünk a Kongresszus programsorozatán, amelyek az egyének és a közösségek lelki növekedését és szellemi gyarapodását szolgálták. Hálás vagyok az útravalóért, amelyeket a programok hoztak magukban, és amelyeket jómagam is gondolatébresztőként viszek magammal a jövőbeni hétköznapokban.

A NEK számomra három lényeges mozzanatra mutatott rá: ez az egy hét a találkozások, a Krisztussal való élő és baráti kapcsolat, valamint a hivatásbeli megerősödés ünnepe volt. Az eseményeken találkozom számos egyházi és világi méltósággal, paptestvérrel, egykori évfolyamtársakkal, egyházmegyénk híveivel, és megannyi jó ismerőssel. Több ezer résztvevő társaságában, igazi rádöbbenések voltak ezek a kapcsolódási pontok. Rádöbbenések arra, hogy az egyházunk él.

Kereszténységünk élő valósága az eucharisztikus körmeneten csúcspontot ért ki, amikor találkozunk az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztussal, az ő kézzel fogható valóságával. Ekkor értettem meg igazán, hogy azok a találkozások, amelyeket addigra megtapasztaltam a Kongresszuson, mind-mind a Krisztussal való találkozásra készítettek fel. Tulajdonképpen a mindennapjaink is erről kell hogy szóljanak: amikor talál-

eljussunk mindenrovára, mint a magok a barázdákba, új utakat nyitva, melyek Isten országa titokzatos szövetét alkotják.

El kell indulnunk, hogy gyógyítsunk, hogy a béke szavaival és a kiengesztelődés tetteivel forduljunk embertársainkhoz.

Meg kell érintenünk a világot is, amelyben élünk és dolgozunk, és tovább álmodni a nyitott kapu egyházának álmát”, melyet – mint ahogy Marini érsek fogalmazott – Ferenc pápa kínál fel nekünk.

Tennünk kell, abban a biztos tudatban, hogy „a szeretet szentségére alapozva gondolkodásunk képes átalakítani minden keresztény közösséget” – buzdított az érsek.

Trautwein Éva/Magyar Kurír

kozunk egy-egy embertársunkkal, fel kell hogy fedezzük a benne élő Krisztust. Ezek a felfedezések kísérnek el és készítik fel bennünket a Megváltóval való találkozásra, amely egyaránt baráti és tudatos kapcsolat. Mindez arra ösztönkél bennünket, hogy körülményektől függetlenül magunkra tudjuk öltetni a krisztusi jegyeket, hogy ebből erőt merítve tudjunk reagálni a hétköznapok kérdéseire, életünk nagyobb döntéseire és a világszintű kihívásokra.

A NEK forrásként tört fel a hivatásbeli megerősödésben is: meghatározó érzés

Balról: Bökő Péter plébános, Sziklai Dávid káplán és dr. Törő András irodaigazgató (püspöki hivatal)

volt látni azt, ahogyan együtt kulcsolja imára kezét a több ezer tanúságot tevő keresztény. Örömmel és felelősséggel tekintettem rájuk, mindazokra, akiket a Gondviselő ránk bízott. Mindeközben pedig elszántsággal és tenni akarással szemléltem a világot, amely szomjazza Krisztust, és amelynek sürgető szüksége van arra az egyházra, amely a szeretet tevékeny közvetítője.

Dr. Törő András irodaigazgató, Püspöki Hivatal

Valami elkezdődött!

Palánki Ferenc megyéspüspök atyával beszélgettünk a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusról

Rendkívüli hangulat uralkodott Budapesten a szeptember 5–12-éig tartó 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson. Több százezer ember, nemzetek keresztényei: főpásztorok, papok, civilek pünkösdi tapasztalatot éltek meg, együtt tettek tanúságot keresztény hitükről és éltek meg a Jézussal való találkozás örömét.

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök atya az első naptól kezdve jelen volt a világeseményen. A főpásztorral a keresztény találkozó hangulatáról, kegyelmi ajándékairól beszélgettünk.

– Püspök atya, hogyan érezte magát a rendezvényen?

– Otthon éreztem magam, mert ott is az Egyházban voltam. Egy igazi egyház-tapasztalatot éltem meg.

Sok ország zarándokait, püspökeit, papjait fogadta Magyarország ezekben a napokban. Mindenki mosolygott, figyelt a másik emberre, segített abban, hogy minél jobban sikerüljön megélni a találkozót. Fantasztikus érzés kerített a hatalmába mindannyiunkat. A jól sikerült szervezést, a világméretű kongresszus profi rendezését, gördülékenységét megtapasztalva, a külföldi vendégek gratuláltak a magyar népnek.

– Az embert valóban ámulatba ejtette a világméretű keresztény találkozó koordinálása, az emberileg szinte lehetetlennek tűnő szervezőmunka megoldása. Sehol nem volt várakozási idő, minden nap több nagyrendezvény segítette a Jézussal való találkozás – a rendezvény fő üzenete – megvalósulását.

– Nagy élmény volt, hogy jelen lehettem mind az előkészületekben, mind pedig a lebonyolításban, és megtapasztaltam, hogy a közös munkának milyen gyümölcssei, eredményei vannak.

Elsősorban a Jóistennek kell megkö-

szönni, hogy a jelenlegi vírushelyzetben a világméretű találkozót mi, magyarok szabadon, nyitottan meg tudtuk rendezni. A környező országok erre nem kaptak volna engedélyt.

Örömmel tölt el bennünket, hogy rajtunk, magyarokon keresztül mekkora ajándékot adott a Jóisten az egész világnak. Isten boldogító jelenlétét tapasztalhattuk meg a világ minden részéről érkező több ezer és együtt több százezer emberrel.

A Fülöp-szigeteki 51. Eucharisztikus Világkongresszuson Magyarországot képviselő küldöttség tagjai közül balról: Tarcsay Péter, Soltész Miklós, az egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár; Mohos Gábor, esztergom–budapesti segédpüspök; Erdő Péter bíboros, esztergom–budapesti érsek; Palánki Ferenc, debrecen–nyíregyházi megyéspüspök; Monostori László teológiai tanár, Esztergom–Budapesti Főegyházmege

– Püspök atya 2016-ban a magyar delegációval együtt részt vett a Fülöp-szigeteki Cebu városában rendezett Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson. Visszajöttek az emlékek?

– Igen, a nyitó szentmisén újraéltem a cebui elsőáldozás hangulatát, ahol áldoztathattam a csillogó szemű fiatalokat. A konferencia délelőtti programjai, az előadások, katekézisek, tanúságtételek gyakorlatilag hasonló módon történtek, mint Budapesten, ugyanazt élttem át most. A Fülöp-szigeteken is otthon éreztem magam az Egyház közösségében. A kongresszus alatt Esztergomba utaztunk, és közben hosszan beszélgettem Jose Serofia Palma cebui érsek úrral az ottani változásokról, felidézve az öt évvel ezelőtti élményeket is, megmutatva a cebui konferencián készült fényképeket, videókat. Ő a járvány miatt csak két munkatársával érkezett hozzánk; eredetileg 15-en tervezték az ideutazást.

– Már az első napokban megtapasztalhattuk a hit egyre jobban mélyülő útjának különlegességét. Püspök atya milyen kegyelmi ajándékokkal tért haza?

– Az ember új lendületet kap a hite megélésében. A Covid és a világban bennünket körülvevő folyamatok sokszor negatív hatást gyakorolnak ránk, és úgy érezzük, hogy csak küszködünk; nincs kiút, reménytelen a jövő. Jézus türelme-

sen vár bennünket az Eucharishtiában, hogy válaszoljunk a hívására. „Reménységgel teli jövőt szánok nektek” (Jer 29,11). Jézus bátorít és arra hív, hogy bízzunk benne.

Rengeteg panasz éri az Egyházat a keresztények számának csökkenése miatt is, de most annak élményét éltük át, hogy sokan vagyunk. Talán ez a megújulás kezdete.

Az Egyház nem a csökkenés egyháza. Isten a szeretet növekedésének, a jósnak, az egységnek, a közösségnek, a szépségnek az Istene, Aki azért alapított Egyházat, hogy megmutassa, itt van közöttünk.

A nemzetközi esemény megtermi a gyümölcsöt, ami elindul az Isten szívéből, és mint mag, eljut az emberek szívébe, hogy gyümölcsöt teremjen. Ez az a forrás, amely a kongresszus alap gondolata is: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7). Az Eucharisztia keresztény életünk forrása és csúcsa; erre kell rácsodálkozni, méríteni belőle, engedni, hogy az én szívembe is belépjen, és túlsordulva átlépjen a másik ember szívébe. Ezek azok a remények, amelyek bennem is élnek, és talán sokak élete, hite, Istennel való kapcsolata fog meg-

újulni. Most még nem tudjuk lemérni, kinek mi indult el a lelkében, és – akár évek múlva – milyen gyümölcsöket fog teremni.

– Bennünk, világi résztvevőkben is megfogalmazódott a kongresszuson elhangzott előadások, tanúságtételek hatására a vágy a Jézussal való mélyebb találkozásra. Valóban érdemes „mindent

feltenni egy lapra”, az Isten országára, hiszen a százszorosát kapjuk vissza.

– A rendezvény előtt sokan dilemmáztak a részvételt illetően, visszahúzó erők, feladatok akadályai, fontos dolgok megtétele tartott vissza sokakat attól, hogy jelen legyenek ezen a nagy eseményen. Fontosak a feladatok, de ha az ember ezeket átlépi, és tudatosítja magában e találkozó rendkívüliségét, és azt, hogy életében ilyen eseményen jó esetben csak egyszer vehet részt, meghozva ezt az áldozatot, megdöbben, hogy mekkora kegyelmeket kap.

Ha a kényelmi szempontokat le tudnánk győzni, akkor akár egy-egy vasárnapi szentmisén, életünk minden napján, minden percében, a másik emberen, az imádságon, a szentségimádáson keresztül is találkozhatnánk Jézussal.

Sokszor nem figyelünk arra, hogy időt szánjunk, kilépjünk a mai világból, a rengeteg nehézségből, és végre meghalljuk Isten szelíd hangját, aki minden nap szólni akar hozzánk.

A kongresszusnak határozott menetrendje volt, naponta 10-15 ezer ember ünnepelt együtt, egy hét alatt a délelőtti előadások, tanúságtételek, katekézisek, felemelő ünnepi szentmisék mellett

mintegy 400 kulturális program volt Budapesten és vidéken. Ehhez kapcsolódtak a központi nagyrendezvények, ahol a nyitó szentmisén 1200 elsőáldozóval ünnepeltünk, a pénteki Forráspont Esten pedig 12 000 fiatallal találkoztunk.

A szombat délutáni Kossuth téri szentmisén és a körmeneten – becslések szerint – 250 ezer ember vett részt. Amikor a papság az Oltáriszentséggel megérkezett a Hősök tere, a menet vége még a Kossuth téren volt.

– A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyében talán sok ember szívében létrejött ez a találkozás, akik a kongresszushoz szentségimádással csatlakoztak.

– A kongresszus ideje alatt, csütörtökön egyházmegyénk templomaiban egész napos szentségimádást tartottak, amely ünnepi szentmisével zárult. Erre az alkalomra hazautaztam, és a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya-társzékesegyházban mutattam be szentmisét.

– Hazavitt egy kis kegyelmet az otthoniaknak.

– Igen, a megélt élményekből vittem az otthon maradt híveknek. Szerettem volna, ha ez az emlékeztető esemény a legkisebb faluban is maradandó élményt jelentene azáltal, hogy a hívek lélekben bekapcsolódnak. Nagy öröm tölti el a szívemet, hogy szeptember 12-én, a záró szentmisére egyházmegyénkben 49 busszal, továbbá különvonattal, személyautókkal is érkeztek zarándokok. Ez nagyszerű dolog.

– A NEK csúcspontja volt a Statio Orbis szentmise – a városért és a világért bemutatott szentmise. A liturgiát Ferenc pápa vezette. Püspök atya szorgalmazta, hogy a hívek vasárnap ezen a szentmisén vegyenek részt.

A hét csúcspontján, a Statio Orbis szentmisén megállt a világ. Nem azért, mert itt volt a pápa, hanem azért, mert itt volt Krisztus. Ez arra szólította fel a világot, hogy álljon meg, szakadjon ki a hétköznapi szürkeségéből, a taposómalomból, nézzünk magunkba, és figyeljünk oda, Isten mit akar adni nekünk azáltal, hogy a Katolikus Egyház feje, Krisztus földi helytartója eljött Magyarországra.

Ez egyrészt azért fontos, mert mi attól vagyunk katolikusok, hogy a pápát elismerjük főpapunknak, másrészt pedig, hogy Péter utóda és a püspökök az egy-

ház tanítóhivatalát alkotják, amely őrzi a hitletéteményt; ebből merít mindenki, és mi együtt mutatunk rá a köztünk lévő Krisztusra az Oltáriszentségben. Ez óriási ajándék!

Amikor egy egyszerű falusi templomban a vasárnapi vagy a hétköznapi szentmisén részt veszünk, ugyanaz a Krisztus van jelen, de „*Boldog a nép, amely ünnepelhet, és arcod fényében járhat, Uram!*” (Zsolt 89,16). Mi tudjuk, meg akarjuk ünnepelni a köztünk lévő Krisztust, és külön ajándék számunkra, hogy Krisztus földi helytartója is jelen volt ezen a szentmisén. A pápák nagyon ritkán szoktak részt venni az eucharisztikus kongresszusok záró alkalmán. Ez utoljára 21 éve történt meg, amikor Rómában rendezték meg a világeseményt, akkor a záró szentmisén részt vett II. János Pál pápa.

Ferenc pápa fontosnak tartotta, hogy eljőjön erre a szentmisére. Ő is nagyon hálás volt, hogy két év után újra közösségben ünnepelhetett, látva a rengeteg áhítatos, mélyen hívő embert, akik között sok fiatal és fiatal családok voltak jelen.

– **A NEK egyik kiemelkedő eseménye volt a Forráspont Ifjúsági Est. Püspök atya, mint az MKPK Ifjúsági Bizottságának elnöke, a program összeállításában, szervezésében is részt vett.**

– A Papp László Budapest Sportarénába 12 000 fiatalt vártunk; teltház volt. Sajnos, sokan maradtak a várólistán, mert nem fértek be a sportcsarnokba. Óriási volt az érdeklődés ezen program iránt. Hálás vagyok a munkatársaimnak, hogy megszervezték a találkozót, és ennyi fiatalt meg tudtunk szólítani. Az est során a szentségimádást vezettem. Az Ákos-koncerten a fiatalok önfeledten ugráltak, táncoltak, majd egyik pillanatról a másikra hatalmas csend uralkodott az Oltáriszentség előtt az arénában. Különleges élményt jelentett, ahogyan meg tudtak nyílni Isten jelenlétének.

A fiatalok nem rosszak; bennük is ott van a lelkesedés, a tűz, a hit, nyitottak és tele vannak kérdésekkel. Ha megtalálják a kérdéseikre a választ, akkor a szívük is tele lesz örömmel, amit képesek továbbadni. A fiatalok pasztorációja egyik fiattól a másikig tart. Ferenc pápa alap gondolata, hogy egy fiatal tud meghívni egy másik fiatalt az Egyházba. Ha belegondolunk, hogy Jézus 12 emberrel mit ért el a világban, most 12 ezer fiatal lesz, akiknek, ha valamit tudunk adni, akkor

rajtuk keresztül – reményeink szerint – a világnak, Magyarországnak tudunk adni.

– **Valami elkezdődött! A NEK hírnökei, a tanúságtevők szinte egybehangzóan mondják: aki részt vett az Eucharisztikus Kongresszuson, hazatérve nem tehet mást, minthogy hirdeti az evangéliumot.**

– Valami történt az Eucharisztikus Kongresszuson, amit nehezen lehet megfogalmazni. Titok, misztérium, hogy mindenki ugyanazon élménnyel tért haza. Jézus Krisztus jelenléte tette szépé a programokat.

Láttam egy külső eseményt, mint történetet, és bennem történt valami. Ebből kell élnem hosszú időn keresztül, így az élmény átmegy mások felé is. Úgy kell élni, hogy a kívülállók feltegyék a kérdést: *Milyen titkod van? Én nem vagyok hozzád jó, te miért vagy hozzám jó?*

Kell, hogy a kereszténység megdöbbenő legyen, amikor feltárul az, Aki mögötte van. Ezt kell továbbadnunk, és ezt Jézustól lehet megtanulni, hiszen Ő az embert bűnös volta, *ellenére mégis szereti*. Lévi, a vámos kiválasztásánál is láthatjuk, hogy Ő másként tekint az emberre, mint ahogyan mi egymásra. Benne nincs előítélet.

Ez a nagyrendezvény segít rátalálni a forrásra, hogy a hétköznapi áldozásaimat hogyan éljem át, mert ott is ugyanaz megtörténhet, hiszen ugyanazzal a Krisztussal találkozunk egy falusi templomban, a hétköznapi szentmise csendjében, mint a többszázézes szentmisén.

A pszichológusok szerint a csecsemők az anyjuktól tanulnak meg mosolyogni. Az édesanya rámosolyog gyermekére, aki rögtön harmóniába kerül vele, és együtt mosolyog az anyjával. Így kell átadni a hitünket, nem feltétlenül a szavainkkal, hanem az életünkkel, mosolyunkkal, kedvességünkkel. Ha ez a misztérium bennünk van, akkor kell, hogy bennünket is áthasson, és kifelé sugározzon.

A világon számos országában ünnepeltek, körmeneteket tartottak ezekben a napokban, kapcsolódva a NEK-hez. Körülöttünk rengeteg félelemkeltő esemény történik, befolyásolva az emberek hitét, gondolkodását. Nem az a kérdés, miért történnek rossz dolgok, hanem, hogy a jó emberek jók maradnak-e ilyen helyzetekben is. Mibe kapaszkodunk, kihez fordulunk?

Ha az ember hitében elkötelezett, akkor egy új kezdet indulhat el nemcsak Magyarországon, hanem az egész világon is, hiszen ezért, „*fővárosunk, népünk, Európa és a világ lelki megújulásáért*” imádkoztunk az előkészületi években is”.

*Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

A SZENTATYA AZ MKPK TAGJAIVAL IS TALÁLKOZOTT

Szeptember 12-én, vasárnap reggel Budapesten a Szentatya a Szépművészeti Múzeum Reneszánsz csarnokában találkozott a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjaival. A testvéri hangulatú, több mint félórás találkozón a Szentatya többször is élőszóban, szabadon eltért az írásban kiadott szövegtől. Ferenc pápának a magyar főpásztorokhoz intézett beszéde elolvasható egyházmegyéink honlapján is: „*A Szentatya találkozója a magyar püspökökkel*” című tudósításban.

Egyek vagyunk az Eucharisztiaiban

Szabó Gáborral, egyházmegyénk diakónusával beszélgettünk a NEK világeseményen

A 2021. szeptember 5–12-éig tartó Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus hétköznapi, hétfőtől péntekig – a Hungexpón – minden egyes nap főpásztori vezetésű ünnepi Laudessel kezdődött, majd neves előadók, bíborosok, püspökök, teológusok, nemzetközileg elismert személyek, lelkes mozgalmak vezetői előadásokat, katekéziseket, tanúságtételeket tartottak, gazdagítva a nemzetközi eseményt. A délelőttök az Eucharisztia méltó ünneplésével, felemelő ünnepi szentmisékkal zárultak, amelyeken több száz lelkipásztor – bíborosok, érsekek, püspökök, papok – és több ezer zarándok volt jelen. A szentmise főcelebránsa minden alkalommal egy-egy bíboros volt, az asszisztenciában pedig az ország szemináriumainak kispapjai szolgáltak.

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye kispapjai a keddi szentmisén, illetve a Forráspont Est szentségimádásán végeztek szolgálatot.

Szabó Gábor fődiakónusként a keddi szentmise főcelebránsa, *Jose Serofia Palma*, a Fülöp-szigeteki Cebu érseke mellett szolgált. Az alábbiakban Gábort arról kérdeztük, hogy ez az életre szóló élmény, szolgálat és a kongresszuson való jelenléte hogyan hat a hivatására.

– A hívek sorában bennünket nagy büszkeséggel töltött el Palánki Ferenc megyéspüspök atya és egyházmegyés papjainak állandó jelenléte, a kispapjaink, diakónusunk szolgálata a nemzetközi eseményen. Milyen érzés volt Cebu érseke mellett szolgálni?

– Nagy megtiszteltetés volt számomra. Gyermekeként, amikor a családban elhangzott a püspök, bíboros, pápa kifejezés, mindig elképedve hallgattam, és ezen személyek nagysága jelent meg előttem. Soha nem gondoltam,

hogy kezet foghatok majd egy püspökkel, bíborosokkal, érsekekkel, püspökökkel társaságában veszek részt nemzetközi eseményen, és – mindezen élmények csúcspontjaként – jelen lehetek a Ferenc pápa által vezetett záró szentmisén, szeptember 12-én a Hősök terén.

A keddi szentmisén vezető diakónusként szolgálhattam. Itt elsősorban azt emelném ki, hogy nagyon büszke vagyok a kispaptársaimra, fantasztikusan szolgáltunk; ez sokat jelentett számomra. A cebui érsek atya melletti szolgálat engem elsősorban az alázatosságra szólít fel. A diakónusszentelés után népszerűvé válik az ember, egyre többen felkeresnek, dicsérnek, kiemelik. Nagyon fontos, hogy ne felejtjük el, hogy Krisztus a középpont az életünkben. A cebui érsek atya jelenléte olyan alázatosságot sugárzott, amelyre mindig emlékezni fogok. Végtelen egyszerűségére mutatott az is, amikor mellette állva hallottam, hogy az Eucharisztia vétele után kicsit dúdolta a kórus az éneket,

kezének finom, észrevétlen mozdulataival még irányította is a kórust. A maga egyszerűségében megszólított; a szentmise előtt angol nyelven beszélgettünk. Az alázatossága, a kicsinyekhez való lehajlása megmutatta Krisztus arcát; nekem ez irányt adott abban, hogy mire kell törekednem.

Ezen a napon a reggeli dicséretnél, a Laudesen is szolgáltunk; a szertartást Ternyák Csaba érsek úr vezette, ahol melléki diakónusi feladataim voltak. A Forráspont Esten, a Papp László Sportarénában szintén diakónusként szolgálhattam püspök atya mellett a kispaptársaimmal: Hágen Pál Tamás, Novák Lajos, Gyarmati Valentin, Lestál Balázs, Tatár Bálint asszisztenciájával bemutatkozhatott a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye.

Az élményeket nagyon gazdagítja Palánki Ferenc püspök atyával való találkozásunk, aki büszkén tekintett ránk – ahogyan ő mondja –, fiaira, az egyházmegyés kispaptársaimra, e világeseményen. Mindig kereste a tekintetünket, és mosolyával bátorított, buzdított bennünket. Ezek nagyon jólesnek nekünk; érzékeljük az összhangot, a közvetlenséget a részéről. Ezen az ünnepi szentmisén is figyelt, ahogyan szolgálok, keresett a tekintetével, és összemosisoltunk.

– Ez a kontakt sokat jelenthet a papi hivatásod erősödésében.

– Diakónusként több lehetőségem van a vele való párbeszédre; nagyon felemelő, hogy a püspök atya munkatársa lehetek. A papi út sok mindent tartalmaz, problémákat emlegetnek, de erről még nincs tapasztalatom. Most e találkozás során az fogalmazódott meg bennem, hogy a mosoly híd a másik emberhez. Ha szomorú vagyok, vagy örömet szeretnék vele megosztani, tudom, hogy bátran fordulhatok püspök atyához. Ebben a mosolya is megerősít. A NEK-en jelen lévő egyházmegyés papok: Törő András, Papp László, Bökö Péter, Sziklai Dávid atyák is mosolyogtak rám a szertartás alatt, és ez sokat jelentett nekem. Ez nem érzélgősséget jelent a részéről, hanem azon egyszerű racionalitásra mutat rá, hogy mi egy akolhoz tartozunk, együtt dolgozunk, egy közös utat járunk. Ez nekünk, a papi hivatás előtt állóknak nagyon sokat jelent.

Fotó: Szabó Dávid/dnyem.hu

Fotó: Szabó Dávid/dnyem.hu

– Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson az ember életében jó esetben egyszer vehet részt. Most hazai földön erre sokunknak lehetősége volt. Mit jelent ez számodra?

– Nagy elvárásokkal és egy kicsit félve érkeztem. Mi otthonról nehezen láttuk át a szervezőmunkát, sok mindent nem értettünk, sajnáltam a szervezőket, de a találkozón már profizmussal találkoztam. Mély alázatosságot is tapasztaltam. A segítők, önkéntesek, munkatársak mindenkire mosolyogtak, mindent megtettek értünk. A felemelő, gyönyörű szentmisék az Egyházat mutatják. Kedd reggel az imádságra hívással kezdtük a reggeli zsolozsmánkat: „Emeljétek föl fejetekeket, kapuk, ősi kapuszárnyak, táruljatok, hadd vonuljon be a dicsőség királya!” (Zsolt 24,7) Ezek a sorok azt a gondolatot ébresztették bennem, hogy ez a rendezvény is Magyarország kapuja, beengedi más ország keresztényeit, összegyűjti sajátjait, amit termelt a magyar föld, a királyaink, püspökeink, papjaink, amit Is-

ten kegyelme létrehozott. Ide betérhet az Isten, mert közösségben, köztünk lakozik. Ezt éltem meg.

Amikor minden nap magamhoz veszem az Eucharisziát a szentmisében, körbenézek, és azt látom, mindannyian ugyanazt a Krisztust vettük magunkhoz, tehát mi egyek vagyunk, így a mi lelki kapunk is feltárul, és teret engedek a dicsőség Királyának. Ha bevonul, megkérdezem magamtól, ki a dicsőség Királya, mi köze van az életemhez? A válasz a bizalom, és az, hogy egyszerűen benne van az én életemben. A megtérésemnél is az Eucharisziában találtam meg a bizalmat, most az Eucharisztikus Kongresszuson ez megerősödött bennem, és arra bátorít, hogy nehéz vagy örömteli körülmények között, a hétköznapokban is bízzak. Talán a szeretetnek a magasztos szintje az, hogy én bízhatok. Tapasztalom, hogy szeretni nehéz a gondterhelt időkben, bízni viszont könnyebb, és ez elvezet a szeretet-

Egyházmegyénk kispapjai szolgáltak az asszisztenciában a keddi szentmisén, illetve a Forráspont Esten

hez, ami nem más, mint az Eucharisztia, a bizalom forrása. Ez egy hatalmas üzenet a világ, Magyarország számára: emeljük fel a fejünket, magunkat a szigetünkéből, és váljunk nyitott kapukká.

Ferenc pápa azt hangsúlyozza, hogy lépünk a templom kapuin kívülre, vagyis lépünk ki a mi kis templomunk belső köréből, a vigasztalanság, szomorúság, gyász, a magamnak való kereszténységből, nyissam ki az ajtómat és hagyjam, hogy más betöltse.

*Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

Szeptember 5-én Budapesten, a Hősök terén ünnepélyes keretek között kezdetét vette az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus

Hármas ünneppel – megnyitó, elsőáldozás, Venci Sancte-szentmisével kezdődött meg az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) szeptember 5-én, Budapesten a Hősök terén, ahol 1200 elsőáldozó járult először az Oltárszentséghez. A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyből 21 elsőáldozó készült a nagy pillanatra. Az elmúlt évre tervezett rendezvényre 250 gyermek jelentkezett az egyházmegyékből a közös elsőáldozásra.

A NEK nyitó rendezvényéről, a szentmiséről a NEK sajtóosztályának sajtóközleményét olvashatjuk. A képriport megtekinthető egyházmegyéink honlapján.

Magyarország 83 év után, másodszor rendezte meg a katolikus világeseményt, amelyre mintegy nyolcvan országból érkeztek zárandokok. A katolikus közösség egyik legnagyobb, négyévente megrendezett találkozóját eredetileg tavaly szeptemberben tartották volna meg, de a szervezők a világjárvány miatt annak elhalasztására kényszerültek.

A szentmisét félórás nyitóünnepség előzte meg. A NEK sajtóközleményében olvashatjuk: A Kárpát-medence keresztény néphagyományait bemutató műsorban 300 néptáncos és hagyományőrző művész a magyarság, a néphagyomány és a keresztény vallás különleges viszonyát, ezer évre visszanyúló gyökereit mutatta be.

Erdő Péter bíboros, prímás köszöntőbeszédében hálát adott a Gondviselésnek, hogy megrendezhettük a kongresszust. A bíboros az egyhetes esemény lényegét kidomborítva így fogalmazott:

„Krisztus velünk van az Eucharishtiában. Nem hagyja magára az Egyházat, a népeket, az emberiséget. Minden erőnk és reményünk belőle fakad. Az Eucharisztia az a forrás, amelyből keresztény életünk, küldetésünk táplálkozik.”

A nyitó szentmise főcelebránsa, Angelo Bagnasco bíboros, Genova emeritus érseke, az Olasz Püspöki Konferencia korábbi elnöke, az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsának elnöke volt. Homíliájában azt mondta, *„a mi hangunk gyenge”*, de évszázadok hangja visszhangzik benne, és vértanúk kiontott vére teszi élővé. *„A mai szentmisével azt üzenjük, hogy minden gyengeségünk és bűnünk ellenére az Egyházban ott ragyog Krisztus világossága.”*

Az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsának elnöke hozzátette, a Szentlélek felerősíti a hívők hangját, és így szól a modern emberhez: *„nem vagy egyedül egy ellenséges világmindenség közepén.”* A bíboros köszöntötte az elsőáldozókat, és azzal biztatta őket: Jézussal olyan barátokra találtak, aki soha nem árulja el őket.

A katolikus iskolák diákjaihoz is szólt Angelo Bagnasco. Kiemelte, hogy olyan közegben tanulhatnak a fiatalok, amely nem előítéletes a vallással, a kereszténységgel szemben. *„Mánapság a gondolkodás gyenge voltáról szokás beszélni, és ebből a gyengeségből származnak a hit nehézségei is. A hit ugyanis nem ellensége az észnek, hanem kutatja a dolgok értelmét. Az észnek is szüksége van a hitre ahhoz, hogy önmaga lehessen”* – mondta az olasz bíboros. Arra hívta fel a diákok figyelmét, hogy nem attól lesz szép az életük, ha az nélküli majd a tévedéseket, a nehézségeket, de nem is attól, ha sikerekkel lesz tele, ha fontos emberek lesznek, hanem attól, ha hasznosak. *„Az egyháznak szüksége van rátok, Nektek viszont szükségetek van Jézusra.”*

Szeptember 6-ától a kongresszus eseményei a Hungexpón folytatódtak.

**Öröm-hír Sajtóiroda/
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye**

Fotó: Szabó Dávid/nyem.hu

12 ezer fiatal ünnepelt a Papp László Budapest Sportarénában megrendezett Forráspont Esten (NEK)

Fotó: Szabó Dávid/nyem.hu

Jézus, minden forrásom belőled fakad, te vagy a lét forrása. Mindent általad és érted teremtett az Atya, és benned állt fel minden. Köszönjük neked a létezés ajándékát!

Jézus, Te vagy az élet forrása, kiárasztod lelkedet, és minden életre kél, megújítod a föld színét. Köszönjük neked a földi élet ajándékát, hogy megosztottad velünk földi életünket, és azért jöttél, hogy életünk legyen és bőséggel legyen!

Jézus, Te vagy az isteni élet, az örök élet forrása; a mi örök életünkért halálra adtad magad. Köszönjük neked a megváltás kegyelmét, az örök élet ajándékát!

Jézus, te vagy a *hit* forrása, hiszen annak van örök élete, aki hisz benned,

és te feltámasztod az utolsó napon. Köszönjük neked a hit ajándékát!

Jézus, Te vagy a *remény* forrása, bizalommal rád hagyatkozunk, hiszen te reményt és jövőt adsz nekünk, örök jövőt, örökkévalóságot. Köszönjük neked a remény ajándékát!

Jézus, te vagy a *szeretet* forrása, mert Te magad vagy a szeretet. Add, hogy a Te feltétel nélküli szeretetteddel szeressük egymást! Köszönjük, hogy megtanítasz minket szeretni!

Jézus, Te vagy az *öröm* forrása. Ha megtartjuk parancsaidat, a Te örömöd lesz bennünk, és ezáltal örömöd teljes lesz. Köszönjük neked az öröm ajándékát!

Jézus, köszönjük, hogy itt vagy velünk a kenyér színe alatt, és kínálsz magad nekünk. Tápláld minket, tápláld

bennünk a *létezés*, az *élet*, a földi és az isteni élet, a *hit* a *remény* és a *szeretet örömet* és áldj meg minket, hogy hiteles és hűséges tanúid legyünk! Ámen

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök, az MKPK ifjúsági referense fenti imádsága indította útra azt a 12 000 fiatalot, akik a 2021. szeptember 5-12-ig tartó Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus jegyében megrendezett *Forráspont Estre* érkeztek szeptember 10-én, Budapestre, a Papp László Budapest Sportarénába. Ezen alkalmon az egyházmegyénk köznevelési intézményeiből is több száz fiatallal találkozhattunk.

Öröm-hír sajtóiroda/
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A REMÉNY TERMÉSZETE, HOGY BETELJESEDIK

Egyházmegyénk hívei egész napos szentségimádással csatlakoztak a NEK-hez

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye hívei szeptember 9-én, csütörtökön egész napos szentségimádással csatlakoztak a Budapesten szeptember 5–12-éig tartó 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszushoz (NEK). Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök, a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya-társzékesegyházban mutatott be szentmisét, amelyen jelen volt Bosák Nándor nyugalmazott debrecen–nyíregyházi püspök atya is.

Ferenc püspök a szentmise homíliájában elmondta, a NEK minden napja egy-egy tematikus nap is egyben. Az ötödik nap a reménységről szólt, amely az előadások, homíliák, közös imádságok, tanúságtételek központi gondolata volt. A főpásztor is erre irányította a jelenlévők figyelmét:

A keresztény reménység nem más, mint a bizalom, a ráhagyatkozás, hogy meghalljuk az isteni szót, kijelentést, amit már az Ószövetségben olvashatunk: „reménységgel teli jövőt szánok nektek” (Jer 29,11). Fel tudjuk-e fogni Istennek ezt az üzenetét?

„Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7). A NEK szlogenje újra és újra elvezeti a szívünket arra, hogy rácsodálkozzunk, mindennek a forrása a teremtő Isten, aki nekünk léteztetett és megosztotta velünk annak örömét. Ő a létezés forrása. Amikor rátekinünk az Eucharisztia-ra, azt mondhatjuk, hogy minden általa, érte teremtetett, és benne áll föl minden.

A tudomány a legapróbb lényektől a leghatalmasabb létezőkig vizsgálja az életet. A teremtett világban az ember az egyetlen, aki rá tud döbbsenni arra, hogy létezik, van. Isten az élet forrása; bennünket nemcsak a léttel, hanem a tudatos étellel is meg akar ajándékozni.

Ő kiárasztja lelkét: „Kiárasztod lelkedet, fölébrednek, és megújítod a föld színét” (Zsolt 104,30), és nemcsak a biológiai életet, hanem – azáltal, hogy tudatot, értelmet adott – halhatatlan lelket is ajándékozott, mert Ő az örök életnek is a forrása.

Nagy baj az, amikor az ember saját magát állítja középpontba, és elfeledkezik életének igazi középpontjáról, Istenről.

Az emberrel foglalkozó tudomány neve antropológia. Az *antroposz* szó jelentése: ember, aki képes fölfelé nézni. Amikor letérel az Oltáriszentség előtt, alázatosan imádja a jelen lévő Krisztust, akkor a szíve fölfelé kezd nézni. Akkor ember igazán az ember, ha tudja, hogy örök életének forrása az Isten, és Tőle alázattal kéri azt. A Vele való kapcsolat Neki köszönhető, és nem a jó cselekedeteinkért elvárt jutalomért van.

Sokan megtagadják a létezését, ha nem elvárásaiknak megfelelően alakul az életük. Már nem Isten felé néző, hanem saját magát az Ő helyébe állító létezővé válik, elveszítve az örök életet.

„Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értelmet és az evangéliumért, az megmenti életét” (Mk 8,35). Az ember a szeretetből meghozott áldozatokkal elveszíti az életét, cserébe megnyeri az örök boldogságot.

Ahhoz, hogy ezt az ember belássa, elsősorban hitre van szüksége, amely szintén Istentől kapott ajándék.

A hitnek három összetevője van: az ismeretanyag, az emberi akarat és az isteni kegyelem. Az ismeretanyag önmagában még nem elég, szükséges, hogy akarjunk Isten felé fordulni, aki ajándékozó jóságával, kegyelmével vár bennünket, és az örök életbe, vagyis a Vele való szeretetkapcsolatra hív.

Amikor letérelünk az Oltáriszentség elé, akkor nem bálványimádást végzünk, hanem azt az Istent imádjuk, aki végtelen alázatában beletestesült egy darab kenyérbe, hogy tápláljon minket.

A hit szilárd bizalom abban, amit nem látunk, csak remélünk. Szokták mondani, hogy a remény hal meg utoljára, de ez nem igaz. A reménynek nem az a természete, hogy meghal, hanem, hogy beteljesedik. Ha erre rádöbbenünk, akkor szeretettel tudunk válaszolni, mert Isten a szeretetnek is forrása; Ő maga a szeretet, aki nem azért szeret bennünket, mert jók vagyunk, hanem hogy jók legyünk.

Sok mindent kapunk Istentől minden nap, de sokszor elmegyünk ajándékai, például egy szép virág mellett, anélkül, hogy rácsodálkoznánk, vagy a másik ember mellett anélkül, hogy szeretettel rámosolyognánk, és elmegyünk az élet mellett, amelyet Isten adni akar nekünk.

Mire is jó a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus? Személy szerint mindenkit megajándékoz. Ezért fontos, hogy akik nem jutottak el Budapestre, azok lélekben kapcsolódjanak a világméretű keresztény találkozóhoz, hogy megmutassuk, egyek vagyunk a krisztusi hitben, hogy megvalljuk, itt van közöttünk az Úr az Oltáriszentségben és teljesíti ígérte: „veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,8).

Az Eucharisztia hálaadást jelent. Amikor letérelünk az Oltáriszentség előtt, akkor vagyunk igazán emberek, mert rácsodálkozzunk Istenre, aki minden szépnek, a jónak, igaznak, szeretetnek a forrása. Hálaadásunkban válaszolunk erre a szeretetre, és megköszönjük ajándékait – fejezte be elmélkedését Palánki Ferenc megyéspüspök atya.

Fotó: Kardos György
Kovács Ágnes

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

SZERETETVENDÉGSÉGRE VÁRTÁK A RÁSZORULÓKAT DEBRECENBEN ÉS NYÍREGYHÁZÁN IS A NEK JEGYÉBEN

2021. szeptember 5–12-éig tartó 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszushoz csatlakozva Szociális-karitatív Bizottság állt fel, azzal a céllal, hogy a kongresszus tanúságot tegyen Jézus Krisztus ingyenes szeretetéről, aki kenyér formájában adja magát nekünk.

Ezzel az üzenettel a Katolikus Karitás egyházmegyei szeretetvendégségre várták a rászorulókat, hogy ők is részeseüljenek közös ünnepsünk örömeiben.

Az ország nagyobb városaiban, így Debrecenben és Nyíregyházán is

ugyanazon időpontban, szeptember 4-én 11.30-tól került sor a szeretetvendégségre. Nyíregyházán a Magyarok Nagyasszonya Társszékesegyház plébániájának udvarán Palánki Ferenc, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye megyéspüspöke – a meleg ebéd mellett – lelki táplálékkal is fogadta a nehéz sorsú embereket.

Debrecenben is megvalósult a szeretetvendégség a Szent Anna Plébánia udvarán, ahol dr. Krakomperger Zoltán,

a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye általános helynöke fogadta a rászoruló embereket.

**Fotó: Kardos György
Öröm-hír Sajtóiroda/**

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

EGYHÁZMEGYÉNK TEREMTÉSVÉDELMI REFERENSEI IS RÉSZT VETTEK A NEK-RENDEZVÉNYEN

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus programjai a teremtésvédelem témáját is fókuszba helyezték. Szeptember 8-án, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Caritas in Veritate Bizottsága, valamint a Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesület a Hungexpóra hívta az egyházmegyéik teremtésvédelmi referenseit, illetve mindazon érdeklődőket, akik szeretnék tettekre váltani felelősségüket környezetük és embertársaik iránt.

Egyházmegyéink teremtésvédelmi referensei: Márta László és Márta Lászlóné Szilágyi Eszter is bekapcsolódtak az előadásba és a közös gondolkodásba.

A NEK JEGYÉBEN TARTOTT ORSZÁGOS ULTREYÁN EGYHÁZMEGYÉNKET IS KÉPVISELTÉK

„Vezem az üdvösség kelyhét, és segítségül hívom az Úr nevét” mottóval, nagyon hosszú felkészülési idő után újra együtt lehettünk a Cursillo Mozgalom országos rendezvényén, az ultreyán. Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus programsorozat ezen eseményét a Szent István Bazilikában ünnepelhetjük meg, 2021. szeptember 11-én. Összesen hétszáz regisztrált cursillista volt jelen az ország minden egyházmegyéjéből, sőt Horvátországból, Ukrajnából és az Egyesült Királyságból is érkeztek vendégek. A Debrecen – Nyíregyházi Egyházmegye cursillós papjait Linzenbold József atya és Juhász Imre atya képviselték.

SZEMTŐL SZEMBEN A PÁPÁVAL

Nagy megtiszteltetés érte az ajakiakat a NEK záró szentmiséjén

Virga Emese, a kisvárdai Szent László katolikus köznevelési intézmény 11. a osztályos diákja az oltár előtt találkozhatott Ferenc pápával. Emese így emlékezik vissza a különleges pillanatokra:

„MÁRIÁS-lányként bíztam benne, hogy szervezett keretek között, az ajaki zárandokokkal, népviseletbe öltözve megyünk majd a szombati és vasárnapi misére. *Takács Károlyné*, Manyi néni megkeresett bennünket, hogy az a megtiszteltetés érte az ajaki Máriás zárandokcsoportot, hogy a bíborosi és a pápai szentmisén szolgálatot teljesíthetnek.

Először fel sem fogtam, hogy mit jelent ez számomra. Az idő múlásával kezdtem csak arra gondolni, hogy ez mégsem egy búcsú; ez egy sokkal nagyobb megtiszteltetés, különlegesebb alkalom; és életre szóló, megindító lelki élményt jelenthet.

Egyre inkább izgalommal töltött el a rám váró feladat. Nem a nehézség, hanem inkább annak a rám váró élménynek a nyomása, hogy FERENC pápa elé járulhatok.

Elérkezett végre 2021. 09. 12-e. Édesanyám már hajnal 5 órától öltöztetett, és fonták a hajam az ajaki népviselethez. Az utazás is élményt jelentett; és – e nagy találkozásra fókuszálva – egyre erősödött bennem a várakozás. A Hősök terén várva még inkább izgultam attól a méltóságteljes környezettől, attól az emelkedett hangulattól, amit ott átéltem és megtapasztaltam. Nem voltam egyedül, mert ajakiak vettek körül, akikkel együtt vittük az adományt az Úr asztalához.

A Szentatya megérkezése fellobbantotta az ott várakozó hívők lelkesedését. Tapsvihar, éljenzés és emelkedő hangvihar előzte meg a szentmise kezdetét. Csodálatos érzés töltött el, amikor Fe-

renc pápa a pápamobillal oly közvetlenül haladt el mellettem.

A szentmisén való részvételem és áhítatom még inkább azt érezte velem, hogy mekkora ajándék a Jóistentől, hogy a pápa elé járulhatok. Azon tűnődtem, hogy mivel érdemelhettem meg ezt az ajándékot.

Elérkezett a pillanat, elindultunk az adományvivőkkel. Büszkén vittem az oltárhoz az adományt, és örültem, hogy a Jóisten földi helytartójához járulhatok.

Ferenc pápa rám nézett, és én éreztem a belőle felém kiáradó szeretetet. Még most is, pár nap elteltével is ezt érzem. Nincs szó, nincs nyelv, amely el tudná mondani érzéseimet! Csak köszönet és hála érzése tölt el.

Kovács Patrik, a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Általános Iskola 1. a osztályos tanulója a családjával járulhatott Ferenc pápa elé. Patrik és családja számára is életre szóló élményt

jelentett e találkozás. Patrik szülei segítségével fogalmazta meg élményeit:

A vallásosságot a szüleimtől és nagyszüleimtől kaptam. Kicsi korom óta kezdve minden héten járok templomba. Édesanyám Máriás-leány volt, ő vitte a Mária-szobrot, és vele együtt a családdal sok búcsúra járunk. Az idén lehetőségem volt részt venni a mezőkövesdi Jézus Szíve-búcsúban, ahol én vittem az ajaki táblát, a máriapócsi Nagyboldogasszony-búcsúban, illetve az ajaki templombúcsúban pedig a nagyapámmal együtt vittem a Szeretetláng Szűzanya-szobrot.

Ferenc pápával találkozni felemelő érzés volt számomra. A Hősök terén bemutatott szentmisén testvéremmel, Kovács Annával, aki a Szent Imre Katolikus Óvoda Pillangó csoportjának tagja; nagymamámmal, Hasulyó Ferencnével, az ajaki katolikus egyházközség képviselő-testületének tagjával; és nagyapámmal, Hasulyó Ferencsel, az ajaki Mária Légión csoportvezetőjével járultunk a Szentatya elé.

Ferenc Pápa nagyon barátságos volt velünk. Anna testvéremnek és nekem a homlokunkra rajzolt egy keresztet, illetve pápai áldásban részesültünk. Felejthetetlen pillanatokot éltünk át.

Nagy büszkeséggel képviseltem Ajak városát a hagyományörző népviseletben, illetve a Szent Imre Katolikus Általános Iskolát is.

Fotó: Szabó Dávid/dnyem.hu

Öröm-hír Sajtóiroda/

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

CSALÁDKÖZÖSSÉGÜNK A NEMZETKÖZI EUCCHARISZTIKUS KONGRESSZUSON

A Családok Jézus Irgalmas Szívében Közösség tagjaiként 2021. szeptember 11-én részt vettünk a NEK-hez kapcsolódó KATTÁRS rendezvényen, a Margit-szigeti Nagyréten, ahol Palánki Ferenc megyéspüspök atyával is találkoztunk. A Vianney Testvérek Közösség sátrában kaptunk helyet, ahol igyekeztünk minden korosztályt megszólítani, és főbb tevékenységeinket bemutatni.

Családjainkkal mély elköteleződésben, a Jézus Irgalmas Szívének tett családfelajánlásban éljük mindennapjainkat, és igyekszünk tanúságot tenni a világban Isten irgalmas szerete-

téről. Nagy érdeklődés fogadta a családfelajánlás lelkeségét és a *Magyarországi Billings Központ* életvédő tevékenységét bemutató füzeteket és szóróanyagokat. A kisgyermekes családok számára is készültünk játékokkal, különösen a szenteket ábrázoló kifestőknek és puzzle-kirákoknak volt nagy sikere.

HAGYJUK ÜNNEPELNI A SZÍVÜNKET!

8–10 ezer ember ünnepelt együtt, hétfőtől péntekig a Hungexpón (NEK)

Életünkben vannak meghatározó élményt jelentő mérföldkövek, fordulópontok, amelyek mint forráshoz a visszatérés lehetőségét ajándékozzák, hogy abból újra-és újra meríthessünk. A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egy ilyen forrás lett az életünkben.

„Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7). A kongresszus mottója az egyetlen forráshoz, Jézus Krisztushoz vezetett bennünket, az Egyházat az előkészületi évek alatt is. A nemzetközi keresztény találkozó az ott megélt lelki ajándékokkal, a nagy Egyház-közösség élményének megtapasztalásával ezt a forrást folyamán növelte a szívünkben. Eszembe jut a kép egy csörgedező patakról, amely egyre csak szélesedik, míg nem folyóvá duzzadva erős sodrásával eléri a tengert, majd eggyé válik vele.

Mindannyian csörgedező, kicsiny patakokként érkeztünk az egy hétig tartó Eucharisztikus Kongresszusra, és, megnyitva szívünket az ott áradó kegyelemre, egyre szélesebb folyamként belesodródunk az Egyház közösségébe, az „egy” közösségbe, eggyé válva vele, megtapasztalva a „legyetek mindnyájan egy” misztériumát.

A résztvevők közül sokan beszélnek pünkösöd-élményről. Annak csodáját éltük meg, amely az egy hétig tartó Jézussal való találkozásból született. Az előadások, tanúságtételek, katekézisek, szentmisék, fakultatív programok, szent-

ségimádások mind-mind Rá irányították a figyelmünket, amit nem szakított meg ügyintézés, hétköznapi nehézségek, hátridők stb. A nyolc nap csak egy nagy imádság volt az életünkben. Katartikus élménnyel hazatérve továbbra is tesszük a dolgunkat családjainkban, közösségeinkben, de már ünneppel eltelt szívvel.

A lelki adományok mellett a kongresszus egyik legnagyobb csodája volt annak megtapasztalása, hogy sokan vagyunk. Már nem kedvtelenítenek el a százalékarányok, amely mindig arra utal, hogy hazánkban is egyre jobban csökken a keresztények száma. A több százezer ember együtt ünneplése arról tanúskodott, hogy sokan vagyunk, és tudtuk, hogy otthon is több ezren csatlakoztak hozzánk imáikkal.

Már nincs bennem félelem, azon értékellenes irányok miatt sem, amelyek előtt az utóbbi hetekben nehéz szívvel álltunk, mert tudom, hogy együtt, összefogva, keresztény hittünkről tanúságot téve már semmi nem jelenthet akadályt, meg tudjuk védeni családjainkat, gyermekeinket, önmagunkat.

A nemzetközi világesemény legnagyobb ajándéka számomra tehát a keresztény identitásom megerősödése. Büszke vagyok arra, hogy a katolikus Egyház tagja lehetek, ahol szeretet, öröm, mindenkor ünnep vesz körül, mert az Egyház mindig, minden vasárnap ünnepel.

Palánki Ferenc püspök atya a beszélgetésünk során elmondta, hogy sokan dilemmáztak, részt vegyenek-e a kongresszuson: „Fontosak a feladatok, de ha az ember ezeket átlépi, meghozza az áldozatot és, tudatosítva magában a találkozó rendkívüliségét, részt vesz, akkor megdöbben, hogy mekkora kegyelmeket kap. De ugyanezen élmények várnak ránk otthon a szentmiséken is.

„Boldog a nép, amely ünnepelhet, és arcod fényében járhat, Uram!” (Zsolt 89,16) Valóban boldogok voltunk, vagyunk; ünnep költözött a szívünkbe. Azt szeretnénk, ha továbbra is együtt ünnepeleink a vasárnapi szentmiséken, a nagy keresztény ünnepeinken, hogy megélhessük az egység ajándékát.

Találjunk rá a keresztény identitásunkra, mert az elsőprő erővel bír. De ehhez lépjünk ki a megszokott világunkból, és hagyjuk ünnepelni a szívünket.

Ezekben a napokban egyek voltunk. Nem tudom, hogy van-e valaki, aki nem azzal a tettekkésztséggel érkezett haza, hogy „Itt vagyok, Uram!” (ApCsel 9,10).

Köszönöm elsősorban a Jóistennek, hogy vágyat ébresztett bennem a kongresszus kegyelmi ajándékaira, köszönöm azoknak, akik lehetővé tették a részvételmet, köszönet a szervezőknek, munkatársaknak, önkénteseknek.

Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson napról napra egyre nagyobb számú résztvevővel kezdődtek a programok. A Hősök terén bemutatott nyitó szentmisén közel 20 ezer hívő ember ünnepelt, a Hungexpo területére koncentrálódó napi nagyrendezvényeken szintén több ezer ember mélyült el a Jézussal való találkozás örömeiben. A nemzetközi konferencián különleges előadások, tanúságtételek, ünnepi szentmisék, párhuzamosan fotó fakultatív programok, valamint a főváros különböző helyszínein, templomaiban a kongresszust kísérő szintén nagyrendezvények, koncertek vezették a zárandokokat egyre közelebb az Eucharisziához.

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyéből 49 autóbusszal, vonattal, személyautókkal, értesülésünk szerint mintegy 4000 zárandok érkezett a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Statio Orbis záró szentmiséjére. Közülük sokan, így az egyházmegyei fenntartású köznevelési intézményekből mintegy 1500-an, diákok, tanáraik, lelkipásztorok kíséretében már a Kossuth téri szentmisén, a gyertyás körmeneten, a Forráspont Esten is részt vettek.

A következő oldalakon az élménybeszámolókból közlünk részleteket, amelyek teljes terjedelemben olvashatók egyházmegyénk honlapján.

Hálásak vagyunk, mert ez a hétvége, a közösen megélt napok még jobban összehoztak minket. Jó volt találkozni azokkal a közösségi tagokkal, akik távolabbi településen laknak, és a nyári tábor óta nem láttuk őket. Boldog Carlo Acutis egyik gondolatával szeretném bátorítani társaimat: „*Mindegyik eredetinek születik, de sokan másolatként végzik*”. (Lukács Klára 12. o., *Fília Ifjúsági Közösség*)

A pünkösdi csoda ismétlődött meg Budapesten: Két, életre szóló élmény: szentmise a Kossuth téren az eucharisztikus körmenettel és a pápai szentmise a Hősök terén. A debreceni Megtestesülés Plébániánkról két csoport: hittanos fiataljaink és egy felnőttekből álló közösség érkezett Budapestre. A hazánkban már nagyon régen megtapasztalt húsvéti és pünkösdi öröm érződött mindkét szentmisén: hatalmas tömeg volt ugyanazon üzenet szilárd igazságában. És fantasztikus élmény volt az ország szívében magunkhoz venni az Oltáriszentséget, és megtapasztalni, mennyire nagy boldogság Krisztushoz és az Ő Egyházához tartozni.

Maginé Piller Rita

NEK-élmény

Hogy Jézus nevének újra íze legyen az ajkamon, a szívemben. A részvételnek a különleges oka az volt, hogy pap vagyok, aki az Eucharisziával a legbensőségesebb kapcsolatban lehet. Amikor bejelentették, hogy az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust Budapesten rendezik meg, már akkor megszületett bennem az elhatározás, hogy az elejétől a végéig jelen leszek a világeseményen, papként felfrissítem az ismereteimet, megerősödök a tapasztalatokban, táplálkozok a jelenlét élményéből, hogy – mindezt beépítve a magam életébe – átadjam a rám bízottaknak is.

A hétfői szentmise homíliájában *Piero Marini* érsek, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Bizottságának elnöke egyik gondolata szíven ütött. Azt hangsúlyozta, hogy nemcsak az a fontos, hogyan mutatom be a szentmisét, hanem, hogy utána hogyan élek. Azt szoktam mondani, jó, ha egy pap sok mindenhez ért, de mi mégis csak a liturgia szakavatottjai vagyunk. Minden szakmának megvan a maga mestere, de nekünk, papoknak a liturgia a területünk. Viszont vigyáznunk kell arra, nehogy abba a hibába essünk – ahogy a magyar mondás is kifejezi –, „*Suszternak nincs jó cipője, ácsnak rossz a kerítése*”. Tudnunk kell tehát úgy élni a szentmiséből, ahogyan egy papnak élni kell.

Mindenekelőtt tehát a magam épülése a cél, hogy az a tűz, vágy, amely közel 20 évvel ezelőtt a pappá szentelésemkor lángra lobbant, megszületett a szívemben, ne aludjon ki, valamint újra és újra lángra lobbajon. Időnként meg kell tehát állni, táplálkozni, tanulni egymás hitéből.

Papp László egyeki plébános

A debreceni Szent József katolikus köznevelési intézmény a NEK ünnepi napjaiban a Forráspont Ifjúsági Esten 100, a záró szentmisén pedig 350 diákkal, 60 munkatársunkkal vett részt. A mise végén magyarul hangzott el Ferenc pápa áldása: „Isten, áldd meg a magyart!”, s Himnuszunk szavai mindannyiunk számára a hitében erős magyarság, az Isten felé törekvő nemzet reményét szóaltatták meg. Történelmi napok részesei lehettünk Isten különös kegyelme, hogy iskolai közösségünk ezt megérthette.

Dr. Bódis Zoltán intézményvezető – Debrecen

beszámoló

A Báthoryból több mint négyszázan vettek részt a pápai szentmisén: „*Anima Christi, sanctifica me.*” („*Krisztus Lelke, szentelj meg engem!...*”) – hangzott fel a kórus gyönyörű éneke, miközben több tízezer ember vette magához az Oltáriszentséget, s valóban, azokban az órákban ott, a téren Krisztus ölelt magához bennünket. Katolikusként, kereszténynek lenni egyszerű, de nem mindig egyszerű dolog. A Kongresszus, a pápai szentmise befejeződött, de újra ráirányította a figyelmünket arra, hogy az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus viszont mindig velünk van, megtölti hétköznapijainkat örömmel és bátorítással.

Magyarné Takács Bernadett – Nyírbátor

A kongresszuson 83 országból regisztráltak, többek között Tanzániából, Togóból, Srí Lankáról és Vietnámból is. Korosztályok szerint a legtöbben a 16 és 25, valamint a 46 és 54 év közöttiek voltak jelen. A kongresszus alkalmán, szentmiséin **76 kórus** működött közre, a Statio Orbis pápai szentmisén **2100 tagú kórus** énekelt. A közösségek szentségimádásán **40 közösség** tagjaiból álló kórus végezte a zenei szolgálatot, a hívek **120 papnál** gyónhattak. A Hungexpón tartott katekizéseken, tanúságtételeken, szentmiséken és előadásokon öt kontinens 40 országából több mint **60 előadó** beszélt a nagyszámú közönség előtt. A családi napra és a KATTÁRS rendezvényére **20 ezer ember** látogatott ki. A Kossuth téri szentmisét követő gyertyás eucharisztikus körmeneten **200 ezer** körül volt a résztvevők száma.

A kongresszust hirdető felmatricázott mozdony **642 ezer kilométert** tett meg. A rendezvényre **több mint 600 busszal** érkeztek zárandokok. A Hősök terén **2000 négyzetméteres színpad** épült fel. **Több mint 600 újságíró** adott hírt az eseményről a **világ 250 országába**. **50 szinkrontolmács** működött közre, az önkéntesek mintegy **75 ezer órát** dolgoztak, a szolgálatot teljesítők átlagéletkora **33 év volt**. A legidősebb, a 82 éves Lelovics Sarolta szülei az 1938-as kongresszuson ismerkedtek meg egymással. (*Zsuffa Tünde*, a NEK sajtófőnöke az esemény számadatait a rendezvény utáni sajtótájékoztatón ismertette.)

„*A világot senki se mentheti meg, Egyedül az, akinek elhiszed, Hogy békét hoz mindenkinek, Hogy rábízhatsz az életed...*”
(Ákos és a lánya, Anna)

Az este folyamán egy szuper Ákos-koncerten, zenés dicsőítéssel, tanúságtételen és szentségimádáson vettünk részt, ami az egyik legemlékezetesebb esténk volt a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson töltött három napunk során.” (Mészáros Regina és Bakó Mónika 11. c)

„*Számunkra a Forráspont nagy lelki élményt jelentett. Megtapasztalhattuk, hogy érdemes Isten mellett dönteni. Olyan gyorsan repült az idő, hogy észre sem vettük, hogy a Szentségimádás, amely a találkozó fénypontja volt, késő este kezdődött csak el. A 12 000 fiatal közös imádsága megerősített abban, hogy ma is érdemes kereszténynek lenni, és nyíltan felvállalni hitünket.*”

Máté Eszter 10. A, Máté Gergő 12. F. – Kisvárda

A NEK ajándék volt az életben, ami hiányt hagyott maga után, miután véget ért, és olyan jó lenne, ha még tartana. De nem úgy tekintek rá, mint egy út végére, hanem inkább kiindulópontnak tartom az életben Isten és embertársaim felé. Feltöltődve jöttem haza a záró szentmiséről.

Most is felidézem Ferenc pápa homíliájából az alábbi gondolatokat: „*Mennyire messze áll Ő, aki csendben uralkodik a kereszten, attól a hamis istentől, akitől elvárjuk, hogy erővel uralkodjon, és elhallgattassa el-lenségeinket!*”

Farkasné Papp Marianna – Mátészalka

Hálát adunk mindenért! Azért is, hogy a Szentatya egészségi állapota lehetővé tette, hogy Magyarországra utazzon, és ha csak rövid ideig volt is közöttünk, közvetlenségével, méltóságteljes kisugárzásával, gondolatébresztő szavaival, áldásával, a vallási hovatartozástól függetlenül, lelki táplálékot nyerhetünk mi magyar emberek.

Egyek

Csodálatos napunk volt szeptember 5-én, vasárnap, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus NEK nyitómiséjén, a középső fiúnk, Ádám elsőáldozásának ünnepén. A Jó Isten igazán kegyes volt velünk, minden a tervezetten felül, nagyon jól alakult. 1200 kis elsőáldozó várta izgalommal a nagy eseményt, az első találkozást Jézussal. Többször köszöntötték őket a szentmise folyamán. *Angelo Bagnasco* bíboros, hozzájuk szólva így fogalmazott: *„ti vagytok az egyház tavasza, akiknek most Isten betér a szívébe. Isten veletek marad; olyan barátotok lesz, aki soha nem árul el benneteket”.*

Szép és örök emlékként megmaradó ajándékokkal kedveskedtek az elsőáldozóknak a NEK szervezői – mindenkit 2 csomag vart az ülőhelyén, ezt megelőzően pedig hófehér, himzett elsőáldozó ruhát kapott minden gyerek.

A ragyogó napsütés, az ünnepi szertartás, a közös imádság és éneklés, a kis elsőáldozók keresztségi fogadalmának megújítása, a NEK himnuszának együttzengése tette felemelővé, meghitté, felejthetlenné és lelkiekben gazdaggá ezt a napot.

Hálásan köszönjük a Nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya Plébánia kedves ajándékát, melyet Ádám a szentmisét követően vehetett át!

Leskovics-Boros Gréta, Leskovics Ádám édesanyja

Budapestre, a Hősök terére érkezve – a kiváló szervezésnek köszönhetően – gyorsan eljutottunk a mi helyünkre. Hallani mindent tökéletesen hallottunk, de látni már nem tökéletesen láttuk az eseményeket. Kivéve a Szentatyát, aki a pápamobilon kétszer is elment előttünk. Felemelő élmény volt a világ első számú vallási vezetőjét élőben, teljes életnagyságban látni, hallani az emberek ezreinek örömmujongását. Talán most még fel sem tudjuk fogni azt, hogy egy ilyen világméretű esemény részesei lehettünk! Utoljára 83 évvel ezelőtt volt hazánkban Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus... És, ki tudja, mikor lesz újra.

Popovics Ferencné igazgató – Fülöp

Ez a tanév nagyon jól kezdődött! Geszterédről 150-en utaztunk fel Budapestre az iskolából – diákok, dolgozók és egyházközségünk tagjai is – a záró szentmisére. Gyönyörű volt ez a vasárnap, mert Ferenc pápa mellettünk haladt el a zsúfolásig megtelt Andrassy úton. Nem láttunk még sohasem kivetítőt, pápamobilt és pápát sem. Sőt! Nem is gondoltuk, hogy ilyen jó erőben kell lennie a Szentatya testőreinek, hiszen akik vigyáztak rá, a pápamobil mellett jó tempóban futottak legalább egy fél órán keresztül.

Szinte el sem hittük, hogy ez velünk történik a római pápa áldásában részesültünk.

A szentmise az egyház szép, latin nyelvén hangzott el igazából nem értettük, de éreztük, hogy valami különleges, fenséges ünnepnek vagyunk a részesei. Még az unokáinknak is elmeséljük...

A 6. osztályosok élményei – Geszteréd

Láttuk a pápánkat! Hosszú volt az út Ajaktól, de megérte, mert csodaszépen előkészítették a helyszínt Budapesten. A kedvencünk a pápamobil volt. Mégis a legmeghatóbb az volt számunkra, hogy a szentmise felajánlási részéhez az ajakiak vitték az oltárhoz az áldozati adományokat, ami nagyon boldogító volt számunkra. Olyan aranyos volt Ferenc pápa, amikor azt mondta magyarul, hogy „*Isten, áldd meg a magyart!*”. Nagy élményt jelentett látni a pápát; reméljük, hogy a legközelebbi magyarországi látogatásakor is találkozhatunk vele.

Kovács Anna, Kocsis Flóra, Kerepesi Nóra 6. B. – Ajak

Megtiszteltetésékként éltük meg, hogy a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya-társaság-kegyház Bárdos Lajos Kórusának, illetve a jászvárosi görögkatolikus énekkar néhány tagjának részvételével 2140 fős kórusában részt vehetünk a Statio Orbis záró szentmisén.

Gebri József karnagy belénk vetett bizalma, töretlen lelkesedése, biztatása kísért bennünket a hónapokon át heti 2-3 órában történő felkészülésben. A Hősök terén a helyszíni próbák 4-5 órák voltak.

A már felállított karzaton, közel 30 fokos melegben próbáltuk a műveket. Elfáradtunk minden nap, de lelkesedésünkől ez semmit nem vett el.

Az ünnepi mise napján a várakozás izgalma mellett végtelen öröm jellemezte az egyesített kórust.

A Szentatya repülőjének fölöttünk elzúgó hangja jelezte, hogy megérkezett közénk. Talán már ekkor mindannyiunk szíve gyorsabban dobogott..., és eljött a pillanat, amelyre olyan sokat készültünk, vártunk. Egymásra figyelve, fegyelmezetten, a karmesterrel, az orgonával, a zenekarral teljes összhangban kellett énekelnünk.

A szentmisén a Szentatya közvetlen közeliében történő zenei szolgálatunk életünk egészére kiható élményt jelentett.

Románé Szakolcai Mária – Bárdos Lajos kórus (fotó 4. oldal)

A kongresszus előtt sokat gondolkodtam azon, hogy önkéntesként részt vegyek-e a nagy találkozón, de végül jól döntöttem. **Számomra élménydús volt az egész hét, különösen a Forráspont és a Statio Orbis záró szentmise.**

A Forrásponton jó érzés volt velem egykorúakkal együtt imádkozni, énekelni, beszélgetni és látni, hogy mindenki egy dolog miatt gyűlt össze. Az önkénteskedés alatt sok embert megismerhettem, közöttük voltak fiatalok, idősebbek és papok.

Az egyik találkozás, ami megérintett, az volt, hogy a Szent István Bazilikában lévő segítségem során egy amerikai származású pap engem és egy önkéntes társamat megáldott. Ez nagyon emlékezetes pillanat volt számunkra.

A legtöbb pozitív dolog a hét folyamán annak megtapasztalása volt, hogy mindenki aranyos, segítőkész és összetartó. Egyáltalán nem bántam meg, hogy részt vettem.

Farkas Vanessza 10. B – Nyíregyháza

Jézus nyomában jártunk. Megható volt a Statio Orbis, a NEK záró szentmiséjének minden pillanata: az egyházközösségek, iskolák találkozása egymással, Ferenc pápával – aki Isten áldását kérte a záróeseményben az egész világra –, és nem utolsósorban találkozás Azzal, akinek „nyomában jártunk,” a feltámadt Jézus Krisztussal az Oltáriszentségben. Szívbeli köszönet jár e világraszóló ünnepi esemény szervezőinek, a legnagyobb szolgálatoktól a legkisebbekig, mely méltó, felemelő és kegyelemmel teli órákat nyújtott a résztvevőknek.

Lakatos Marianna hitoktató – Nyírtelek

II. János Pál pápa debreceni látogatása régi sebet gyógyított be

Fotó: Kovács Péter/haon.hu

Sajtótájékoztatót mutatták be a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye, a debreceni Szent Anna Főplébánia és a Tiszántúli Református Egyházkerület Püspöki Hivatala által – Szent II. János Pál pápa debreceni látogatásának 30. évfordulójára – szervezett augusztus 16–18-ig tartó háromnapos ünnepi programsorozatot augusztus 13-án, a református Nagytemplom mögötti Emlékkertben található Karakter 1517 Könyvesbolt és Kávézóban. Az évfordulóra elkészült a Szent II. János Pál pápát ábrázoló szobor is, valamint emlékkötetet és fotóalbum is őrzi az történelmi látogatás emlékét.

(Az eseményekről a következő oldalakon számolunk be.)

A sajtótájékoztatót Palánki Ferenc, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye megyéspüspöke, Kocsis Fülöp, a Hajdúdorogi Főegyházmegye érsek-metropolitája és dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke a 30 évvel ezelőtti pápalátogatás jelentőségéről, áldásos eredményeiről szóltak. Dr. Krakomperger Zoltán, egyházmegyéink általános helynöke, a Szent Anna-székesegyház plébánosa bemutatta „Hogy legyenek eggyé – Emlékkönyv Szent II. János Pál pápa debreceni látogatásának 30. évfordulójára” című emlékkötetet, Fekete Károly református püspök pedig a „Kiengesztelődés koszorúja” című, Hapák József fotóit tartalmazó fotóalbumot.

Mint ismeretes, II. János Pál pápa első magyarországi – 1991. augusztus 16–20-ig tartó – apostoli útja alkalmával augusztus 18-án Debrecenbe

is ellátogatott, Ökumenikus Találkózón vett részt a debreceni református Nagytemplomban. A pápa az ott elhangzott nagy hatású beszédében kiállt a katolikus egyház elkötelezetten képviselt egységőrkévei mellett. Az ökumenikus találkozó záró mozzanatán – a Krisztusban hívő katolikusok és reformátusok kiengesztelődése jegyében – koszorút helyezett el a protestáns Gályarab-prédikátorok emlékoszlopán a Nagytemplom mögötti Emlékkertben.

Fekete Károly püspök a sajtótájékoztatót elmondta, a Református Teológiai Kar tanársegédeként, liturgia-szakértőként segítette a sajtó munkáját a debreceni pápalátogatáson. 30 évvel ezelőtt még nem gondolta, hogy három évtized múlva püspökként fog visszatekinteni az 1991. augusztus 18-i eseményre, amelynek tárgyi emlékeit azóta is őrzi.

II. János Pál pápát a református Nagytemplomba Kocsis Elemér, akkori református püspök, a Magyar Ökumenikus Tanács elnöke hívta meg, amely meghívásnak a pápa az ökumenikus mozgalom jegyében tehetett eleget. Fekete Károly hangsúlyozta, a protestantizmus szempontjából azért is nagy jelentőségű a látogatás, mert régi sebet gyógyított be. A Gályarabok emlékoszlopa azoknak a tanítóknak, református protestáns prédikátoroknak állít emléket, akik a 17. században egészen a gályarabságig menve kiálltak a hitükért a pozsonyi törvényszék előtt is. Bár Debrecenben nem történt ilyen atrocitás, de nagyon sok gályarabbá lett prédikátor a Debreceni Református Kollégiumban tanult, itt erősödött a hivatása,

ezért helyezték el 1895-ben az emlékoszlopot a templom mögötti Emlékkertben.

Ezek az események ugyan régen történtek, de minden olyan gesztus számon tartandó – így II. János Pál pápa debreceni látogatása is –, amelyik arra utal, hogy mi már nem vagyunk az örökösai annak az egyháztörténelmi korszaknak, és túl tudunk azon lépni. Ezek között a legjelentősebb volt, amikor a pápa a saját kezével helyezte el a kiengesztelődés koszorúját a Gályarabok emlékoszlopán – fogalmazott a sajtóeseményen Fekete Károly – majd hozzátette; e gesztust meghálálva, a református egyházkerület a látogatás 15. évfordulóján egy bronzkoszorút helyezett el a Gályarabok emlékoszlopán, így az a kiengesztelődés oszlopa lett.

Fekete Károly emlékeztetett Kocsis Elemér református püspök elhangzott beszédére, valamint a pápai beszédre is, amelyben II. János Pál pápa – többek között – azt fogalmazta meg, hogy eljöhete már az az időszak, amikor nem arra emlékezünk, ami elválaszt bennünket, hanem elindulunk azon az úton, ami összeköt – zárta gondolatait, majd bemutatta a debreceni református és római katolikus püspöki hivatal közös kiadásában megjelent, Hapák József fotóművész fotóit is tartalmazó „A kiengesztelődés koszorúja” című emlékkiadványt. (A kiadványról később bővebben írunk.)

A pápa a krisztusi szeretetet képviselte

Palánki Ferenc megyéspüspök a pápalátogatás áldásos gyümölcseire tekintve elmondta, a sajtótájékoztató helyszíne is a

Fotó: Arturo Mari

látogatás ajándéka. Amikor itt járt II. János pápa, senki nem gondolta, hogy ebben a református könyvesboltban Ferenc pápa egyik könyve is kapható lesz. Ez is egyfajta gyümölcs és gesztus az ökumené terén, kifejezve azt a törekvést, hogy alapvetően egyek vagyunk Krisztusban. Ezt szeretnénk megmutatni a világnak is – hangsúlyozta a megyéspüspök, majd megköszönte Fekete Károly püspöknek a lehetőséget, hogy a felekezetek közös imádsággal emlékeznek a református Nagytemplomban az ökumené tekinteté-

gushallgatóként, a Mátyás-templomban találkozott a papnövendékek és szerzetes növendékek közösségében. „A Szentatya mindenkit megérintett; volt, akivel kezet fogott, és nálam megállt, majd mélyen belenézett a szemembe. Olyan krisztusi szeretettel nézett rám, hogy azt éreztem, belém lát. Jó lenne, ha mi is ezzel a tekintettel tudnánk egymásra nézni, és úgy szeretni a másik embert, ahogyan van! A Szentatya Krisztus szeretetét képviselte. Nekem ez óriási élményt jelentett, és megerősített a hivatásomban. II. János Pál pápa 30 évvel

ben fordulópontot is jelentő 30 évvel ezelőtti pápalátogatásra.

Püspök atya kifejtette, valóban ezen egyháztörténelmi eseménytől kezdve lehetett még inkább megélni azt a korszakot, amelyben azt erősítjük és keressük a másikban, ami krisztusi, és nem azt bíráljuk, ami nem krisztusi. Ha ebben tudunk egymásnak segíteni, akkor teszünk igen sokat az ökumenéért és Isten országáért.

Ferenc püspök személyes élményét is megosztotta a sajtó munkatársaival. II. János Pál pápával teológushallgatóként, a Mátyás-templomban találkozott a papnövendékek és szerzetes növendékek közösségében. „A Szentatya mindenkit megérintett; volt, akivel kezet fogott, és nálam megállt, majd mélyen belenézett a szemembe. Olyan krisztusi szeretettel nézett rám, hogy azt éreztem, belém lát. Jó lenne, ha mi is ezzel a tekintettel tudnánk egymásra nézni, és úgy szeretni a másik embert, ahogyan van! A Szentatya Krisztus szeretetét képviselte. Nekem ez óriási élményt jelentett, és megerősített a hivatásomban. II. János Pál pápa 30 évvel

ezelőtt nem járt a Szent Anna-székesegyházban, de a lelki szellemisége, a Krisztusra mutató személyisége itt marad velünk” – fogalmazott a püspök atya.

Palánki Ferenc megyéspüspök záró gondolatként hozzátette, a pápalátogatás áldásos gyümölcse, hogy a Szentatya 1993. május 31-én megalapította a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyét is, 2015 óta pedig Debrecenben működik a görög katolikus Hajdúdorogi Főegyházmegye központja is.

Kocsis Fülöp érsek-metropolita úgy fogalmazott, hogy a katolikus egyház részeként a görög katolikusok is részt vesznek az eseményeken, és emlékeznek a rendkívüli alkalomra, amelynek egyik főszervezője Keresztes Szilárd, akkori görög katolikus püspök volt. Ő nemcsak a máriapócsi látogatást szervezte, hanem a pápalátogatás hetét is kézben tartotta szervező munkatársaival. Ő maga is szorgalmazta ezt a látogatást. Fülöp érsek itt említette meg egy idősebb atya visszaemlékezését, akit még édesanyja úgy tanított: „Ha református templom előtt haladsz el, és egy túske megy a lábaddba, akkor se állj meg előtte, hanem menj tovább!” Ma pedig már keresztény kötelességünk, hogy egymás templomát látogassuk és közösen imádkozzunk – tette hozzá a görög katolikus főpásztor.

30 évvel ezelőtt a Szentatya Máriapócsra is ellátogatott, görög katolikus szent liturgiát celebrált. Fülöp érsek – egyszerű papként – egy torony tetejéről szemlélve vett részt az alkalmon, azzal a feladattal megbízva, hogy a liturgikus énekeket éneklő kórust irányítsa. Az érsek atya úgy fogalmazott, Szent II. János Pál pápa különleges erőt sugárzó ember volt.

Emlékkötetet és fotóalbumot adtak ki a debreceni katolikusok és reformátusok gondozásában a pápalátogatás 30. évfordulójára

A *Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye* kiadásában **dr. Krakomperger Zoltán** általános püspöki helynök, plébános szerkesztésében *Hogy legyenek eggyé – Emlékkönyv Szent II. János Pál pápa debreceni látogatásának 30. évfordulójára* című emlékkötet **Krakomperger Zoltán** plébános, valamint a „*Kiengesztelődés koszorúja*” című, **Hapák József** fotóit tartalmazó fotóalbumot **Fekete Károly** református püspök mutatta be.

Hogy legyenek eggyé – Emlékkönyv Szent II. János Pál pápa debreceni látogatásának 30. évfordulójára

Az emlékkönyv 3 részből és egy fényképalbumból áll.

Az 1. rész II. János Pál pápa életútját mutatja be, majd elének tárja a világjáró pápa apostolkodásának stílusjegyeit, végül képet alkot a Szentatya debreceni látogatásának vatikáni és hazai előkészületeiről.

A 2. rész bemutatja lépésről lépésre a Szentatya debreceni látogatásának minden mozzanatát azzal kezdődően, hogy augusztus 18-án kevéssel 17 óra előtt szállt le a pápát és kíséretét szállító helikopter a Nagyerdei Stadion déli kapujához közel eső területen. Ebben a fejezetben olvashatjuk a teljes ökumenikus igeliturgiát, a vendéglátó **Kocsis Elemér** református püspök köszöntő beszédét és a Szentatya elhangzott homíliáját, valamint a Gályarab-prédikátorok emlékoszlopa megkoszorúzásához vezető sajátos fejleményeket.

Ez a rész tartalmazza továbbá 21 római és görög katolikus, valamint refor-

mátus szemtanú élményszerűen megírt visszaemlékezését.

A 3. rész időrendi sorrendben gyűjti össze a pápalátogatás Debrecen kultúrájában és hitéletében megérett áldásait, valamint ismerteti, milyen lelki táplálékhoz juthat, és milyen szellemi útravalót kaphat II. János Pál pápa köztéri szobrának szemlélője.

Az emlékkönyv zárszava egy latin nyelvű elégia Szent második János Pál kegyes emlékezetére címmel. A rövid elégiát nehéz hitelesen lefordítani, különösen disztichonban (hisz akkor már műfordítás lenne, tehát más vers). Gondolatai abból az ihletből táplálkoznak, amelyet „magyarlengyel szívű” szerzője hitelesen él át:

„Téged minden nép dicsér, engedd meg ezt barátként a pannóniai Krisztus-hívőknek is! / Hiszen te a lengyelek ékessége és (a sír) odaadó barátja vagy, ki Máriához méltón halálig követted Őt. / Mennyire örül gyönyörű Anyánk, Polonia, s énekel téged a legfelső Királyhoz méltón dicséretekkel. / Veled együtt harcolunk, Mária népe, gyakran küzdve karddal és örvendő borral (ahogy megszoktuk). / Előttem egyetlen pápa sem múlhat felül Téged, mert mind tekintélyben, elfogadottságban különb voltál.”

Az emlékkönyv utolsó egysége a pápa debreceni látogatásáról készült válogatott fényképfelvételeket és a látogatással kapcsolatos dokumentumokat tartalmazza.

A kiengesztelődés koszorúja

Hapák József debreceni fotóművész jelen volt ezen az eseményen, és 23 fotóval megörökítette a pápalátogatás eseményét II. János Pál pápa a Nagytemplomba belépésétől a koszorúzás mozzanatáig. „A kiengesztelődés koszorúja” című

kiadvány angol és magyar nyelven jelent meg, tartalmazza a két jelentős beszédet: **Kocsis Elemér** református püspök és **II. János Pál pápa** beszédét is.

A címlapon annak az emlékéremnek a két oldala látható, amelyeket a református egyház készíttetett a pápalátogatás alkalmából. Az érem egyik oldalán **II. János Pál pápa** profilja látható, aki imádkozó mozdulattal tekint **Szűz Mária** és **Jézus Krisztus** ábrázolására, *Isten, áldd meg a magyart!* felirattal. A másik oldalon a református egyház címere látható a felekezetre jellemző kehelyábrázolással és az ökumené jelképével – az egyház hajójával –, fölötté *ökumené* jelmonddal. Ez a szimbólum a lakott föld kereszténységét jelöli. Itt a *II. János Pál pápa látogatása Debrecen 1991* felirat olvasható.

A felekezetek a belső kiadványokkal a testvéregyházak képviselőit ajándékozzák majd meg az évforduló alkalmából.

Fotó: Szabó Dávid/nyem.hu

Kovács Ágnes

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

„Megható és szívből jövő volt Szent II. János Pál minden gesztusa”

Kerekasztal-beszélgetésen emlékeztek a debreceni pápalátogatás szemtanúira

A II. János Pál pápa debreceni látogatását bemutató film megtekintése megteremtette az alaphangulatát annak a kerekasztal-beszélgetésnek, amely a pápalátogatás 30. évfordulójára szervezett ünnepi programsorozat nyitányaként várta az érdeklődőket augusztus 16-án a Kölcsey Központ Báltermébe.

A film hatására voltak, akik újra az esemény résztvevői lettek, sokan pedig először élték át a látogatás emelkedett, megható hangulatát, olyannyira, hogy magától értetődő volt a Miatyánk közös imádkozása a pápával és a nagytemplomi közösséggel, de ugyanígy a film végén a Himnusz éneklésébe is bekapcsolódtak. Ez is a pápalátogatás áldásos gyümölcse, amit azok is átélnek, akik az eseményeket csak a híradásokból, szemtanúk beszámolóiból ismerik.

A megható pillanatok ajándékozása tovább folytatódott; személyes emlékeket, érzéseiket osztották meg a jelenlévőkkel a kerekasztal-beszélgetés résztvevői: *dr. Keresztesné dr. Várhelyi Ilona* irodalomtörténész, muzeológus, *dr. Fekete Károly* református püspök, *dr. Gyulay Endre* nyugalmazott római katolikus püspök, *dr. Keresztes Szilárd* nyugalmazott görög katolikus püspök és *dr. Virágh Pál* egykori Hajdú-Bihar és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei köztársasági megbízott, a Nagytemplomi Egyházközség örökös főgondnoka.

Az eseményen *Palánki Ferenc* Debrecen–Nyíregyházi megyéspüspök, *Kocsis Fülöp* görög katolikus érsek-metropolita és *dr. Krakomperger Zoltán* általános püspöki helynök, plébános is részt vett.

A beszélgetést *Mikos Ákos*, a Magyar Katolikus Rádió munkatársa vezette.

A résztvevőket Palánki Ferenc megyéspüspök köszöntötte. Elmondta, II. János Pál pápa 30 évvel ezelőtt éppen ezen a napon, 1991. augusztus 16-án lépett Magyarország földjére. Augusztus 20-áig tartó látogatása során 18-án Debrecenben Ökumenikus találkozóon vett részt. Erre emlékezünk most ünnepi programsorozattal, szoborállításával, két emlékkötet kiadásával.

Ferenc püspök Kocsis Fülöp érsek egyik, a közelmúltban elhangzott gondolatára utalt, amely szerint a történelmet az aktuális időben élők építik, formálják. 30 év után már le tudjuk mérni, meg tudjuk vizsgálni, hogy egy-egy történésnek, cselekedetnek milyen hatása, gyümölcse van. Ezekben a napokban visszaemlékezünk, a látogatás gyümölcseire tekintünk.

A főpásztor hozzátette, a látogatás egyik áldásos gyümölcset a három debreceni püspök is megéli, hiszen havonta találkoznak, közösen gondolkodnak, együtt építik Isten országát. „Nekünk is meg kell tennünk mindent, hogy ez a történet, a történelem tovább formálódjon. A történelem fogalmomban a „tört” szó nem a teljesre mutat. Rajtunk is múlik, hogyan halad a teljesség, vagyis a szeretet felé. Erre a szeretetre tanított meg szavai által a Szentatya, és ezt a szeretetet mutatta meg Debrecen városa, különösen is a református egyház, azzal, hogy a Nagytemplomban fogadta a pápát. Ezt a szeretetet szeretnénk tovább élni, erősíteni, en-

nek örülni, hogy ezáltal is tanúságot tegyünk Isten létezéséről” – fejezte be gondolatait a főpásztor.

„Fontos, hogy visszaemlékezzünk, de nekünk a jelenben kell bizonyítani azt, hogy keresztény testvérek vagyunk.”

Fekete Károly református püspök a liturgiai és teológiai ismeretek tekintetében mint szakértő segítette a sajtó munkatársait a polgármesteri hivatal épületében. Magát a látogatást ő is a televízió keresztül látta, ettől függetlenül nagy hatással volt rá a pápa debreceni jelenléte, olyannyira, hogy a látogatással kapcsolatos legkisebb tárgyi emlék is a mai napig a féltve őrzött kincsei közé tartozik: a látogatásra megjelent liturgikus füzet, amely nemcsak a liturgiát tartalmazta, hanem a II. János Pál pápát fogadó felvezető énekeket, belépőjegyet, a pápamobil útvonalát, közlekedési tudnivalókat is tartalmazó szórólapot a város lakosai részére. Továbbá a református püspök úr birtokában van a 218 díszvendég névsora, akik magasabb egyházi, teológiai, állami titulusuk révén vettek részt a történelmi eseményen, valamint a Nagytemplom alaprajza, amely pontosan jelölte, kinek hol volt a helye.

Fekete Károly püspök úr záró gondolataiban a programsorozat további alkalmaira invitálta a résztvevőket hangsúlyozva azt, hogy fontos visszaemlékeznünk, beszélünk az emlékekről, de nekünk a jelenben kell bizonyítani azt, hogy keresztény testvérek vagyunk.

(Fekete Károly református püspök visszaemlékezését, élményeit olvashatjuk a *Hogy legyenek eggyé* című emlékkötetben.)

„Megható, szívből jövő volt a Szentatya minden egyes gesztusa.”

Gyulay Endre nyugalmazott püspök atya személyesen fogadta a helikopteren érkező II. János Pál pápát Debrecenben, a Nagyerdőn. Elmondta, a látogatást megelőzően az ő tiszte volt, hogy a püspöki kar megbízásából felkeresse Kocsis Elemér református püspök urat, és megemlítse Debrecent, mint a pápalátogatás egyik helyszínének lehetőségét. A református püspök örömmel fogadta a javaslatot, majd egy hét után szomorú hírt közölt, és elmondta, hogy a presbiterek nem szeretnék ezt a látogatást. Néhány héttel később végül mégis megszületett az igen. Gyulay püspök úr visszatekintett az országban akkor uralkodó hangulatra az ökumenikus mozgalom terén, és úgy fogalmazott, hogy a protestáns felekezetek nem versengetek azért, hogy a pápa ellátogasson hozzájuk.

Az eredmény viszont csodálatos volt. A közhangulatot megtörte a Szentatya kedvessége, szívből jövő szeretete, megbecsülése a testvéregyházak és azok vezetői iránt, valamint a beszédében megfogalmazott gondolatai. A püspök szerint érdemes lenne a teljes beszédet pontokba szedve újra átmélni, és a jelenre, a „mai időkre” vonatkoztatva is értékelni.

A pápa nagyon készülhetett a beszédre; ismerte a problémákat. Ezt igazolja az is, hogy a koszorúzás nem az eredeti forgatókönyv szerint történt. Eszerint csak megáldotta volna a koszorút a templomban, amit aztán az arra kiválasztott személyek elhelyeznek a templom mögötti Emlékkertben található protestáns Gályarab prédikátorok emlékoszlopán. A pápa az igeli-

turgia végén mégis úgy döntött, hogy ő is kimegy az emlékoszlophoz. Bensőséges pillanatok voltak ezek.

A váratlan fordulatokhoz tartozott, hogy amikor az esemény végén elindultak a pápamobillal a helikopter felé, a Szentatya hirtelen megállította az autót, mert meglátta az út szélén a reá váró betegeket, tolókocsiban ülőket. Odament hozzájuk, és megáldotta őket. Megható, szívből jövő volt minden egyes gesztusa.

„Máriapócsom szentélyében ráborult az oltárra, és percekig csendben imádkozott. Sose fogom elfelejteni ezt a pápaképet.”

Keresztes Szilárd a pápalátogatás előkészítésére 1989-ben alakult egyes bizottságon belül az egyházi bizottság tagja volt. Az állami bizottság tagjai felkészült szakemberek voltak, így rendkívül gyorsan összeállították a végleges programokat. Mindenképpen el akarták érni, hogy 1990 májusára, az országgyűlési választásokra a program le legyen zárva.

Keresztes püspök atya a pápai küldöttség tagja volt. Elmondta, hogy a pápai menet négy helikopterből állt: a Szentatya a közvetlen kíséretével az első számúban utazott. A második és harmadik helikopterben a delegáció tagjai, a negyedikben pedig a szervezők kaptak helyet.

Két fásztó nap volt a pápa mögött a debreceni látogatása előtt. Pénteken délután érkezett meg a budapesti repülőtérre, onnan helikopterrel Esztergomba utazott, és szentmisét mutatott be a Bazilikában, majd hajóval indult vissza Budapestre. Ez is különleges út volt, hiszen a Duna mindkét partján

emberek ezrei köszönthették őt. Aznap este állami vezetőkkel találkozott a Parlamentben. Másnap a pécsi repülőtéren mutatott be szentmisét, amelyen csalódást élt meg, mert a balkáni háború miatt a határon túli zárandokokat nem engedték át a látogatásra.

Ilyen előzmények után Máriapócs – 300 ezer és a szomszédos országokból érkező 50 ezer ember jelenlétével – óriási élményt jelentett mindannyiunk számára. A pápát hatalmas tömeg fogadta. Úgy éreztem, egy másik pápa szállt ki a gépből, mint aki Budapestről elindult. Zárkóztak, töprengőnek, fáradtnak látszott. Máriapócson megváltozott; örült és mosolygott. A mise végén a kegytemplomban a szentélyben ráborult az oltárra, és percekig csendben imádkozott. Sose fogom elfelejteni ezt a pápaképet.

A pápának tetszett a Debrecenre gyakorta alkalmazott „kálvinista Róma” megfogalmazás. Ismerte a debreceni helyzetet; tudta, hogy ez a találkozó korábban nem jöhetett volna létre, éppen ezért tudatosan építette fel ezt a látogatást. Ő mindenkit meg akart becsülni, ajándékozni, fontosnak tartotta a Gályarabok emlékoszlopának a koszorúzását, ő erre lelkileg készült, és ez az imádságos út – mi tapasztalhatunk – mindvégig csak egyet szolgált, hogy az itt lévő eseményeken keresztül az embereket Istenhez vezesse. Beszédében azt hangsúlyozta, hogy a katolikus egyház visszavonhatatlanul elkötelezte magát az ökumenikus mozgalom előtt, és minden eszközt felhasznál arra, hogy az egyházak közötti békeséget építse.

A Szentatya további látogatásai során nagyon ritkán fordult elő, hogy az ökumenikus találkozókat nem katolikus templomban tartották. Debrecen kivétel volt. Ő is szívében őrzi ezt a látogatást.

„Rendkívül nagy ajándék, hogy egy szent társaságában lehettünk.”

Keresztesné Várhelyi Ilona médiamunkatársként volt jelen a pápalátogatás szervezői között. Bár nagyon szeretett volna a templomban részt venni ezen a találkozón, de feladata a televíziós stábok munkájának a segítése volt a helyi ismeretekkel. A nemzet-

közi televíziós stábok a Kölcsey Központ korábbi épületében rendezkedtek be. „Izgalmas volt számunkra bepillantani a televíziós világba, a szerkesztés kulisszatitkaiba. A képek adásba küldése, műsorba szerkesztése számunkra addig nem tapasztalt élményekkel is ellátott bennünket, de szinte végig sajnáltam, hogy nem lehettem személyesen is jelen a liturgián.

A szerkesztőségben is érzékelhetőek voltak a koszorúzás során kialakult apró bizonytalanságok, az eredeti forgatókönyvhöz képest módosított részek miatt. Az, hogy a pápa maga helyezte el a koszorút, az egész debreceni pápalátogatásnak talán a legértékesebb mozzanata volt. Ez érezhető volt az istentisztelet során is, hiszen, amikor Kocsis Elemér megemlégtette a koszorúzást, hatalmas tapsvihár tört ki a templomban. Debrecen népe nagyon értette, mit is jelenthet ez.

A rám bízott feladat érdekes epizódot jelentett az életemben. Később, amikor véget ért az esemény, mi is kaptunk pápai ajándékokat, egy dedikált fényképet a Szentatyról; és egy szép rózsafüzért. Ez a közvetett találkozás olyannyira megszínesítette az életemet, hogy később a Szentatya temetésére, a boldoggá és a szentté avatására is eljutottam. Úgy érzem, hogy rendkívül nagy ajándék, hogy Debrecenben egy szent társaságában lehettünk.

„Fogtuk egymás kezét, és néztünk egymás szemébe. Soha nem fogom elfelejteni”

Virág Pál, Hajdú-Bihar és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei köztársasági megbízottként, a Nagytemplomi Egyházközség örökös főgondnokaként köszönthette a pápát Máriapócson és Debrecenben is.

„Különös érzés kerített hatalmába, óriási megtiszteltetésnek tartottam, református lévén is, ezt a rendkívüli feladatot. A néhány mondatos köszöntésemet – kellő tisztelettel – lengyel nyelven tanultam meg. Nem egyszerű a lengyel nyelv. Ezért is örültem annak, hogy Máriapócsra – a pápalátogatásra érkező – egy kis kápolna árnyékában találkoztam egy olyan pappal, aki Lengyelországban szolgált. Nagyon megörültem, és, élve a lehetőséggel, felmondtam neki a köszöntésemet, hogy ellenőrizze a kiejtésemet és a hangsúlyt.

Debrecenben a Nagyerdőn vártuk a Szentatya érkezését. A köszöntés alatt, amely rövid volt – talán 20 másodperc –, fogtuk egymás kezét, és néztünk egymás szemébe. Egy nap kétszer is.

Szeméből a jóság és a szeretet sugárzott. Soha nem fogom elfelejteni.

II. János Pál pápa az egész magyar néphez jött. A kormányhoz, felekezetekhez a református Nagytemplomba, Debrecenbe. Amit a beszédében mondott, azt a koszorúzással egészítette ki.

A látogatás a rendszerváltás után volt. Sokat jártam vidéken, ismertem a magyar embereket, a kínlódo nép mindennapjait, lelkiállapotát a pápalátogatás időpontján. Akkor szászámra avattuk az emlékműveket, emléktáblákat a II. világháború hősi hallottaira és az elhurcoltakra emlékezve. Ez volt a magyar nép lelkében az első helyen, amikor a pápa érkezett. II. János Pál pápa őt helyszínen találkozott többszázezer emberrel, akik erőt meríthettek beszédéből, hitvallásából, személyéből. Meggyőződésem, hogy volt, akit a hitében erősített meg, akit a hit útjára indított, vagy a damaszki útra bátorított, és sokaknak példát mutatott a testvéri szeretetben.

Kovács Ágnes

Foto: Lambert Attila/MK

Ökumené a szeretet szolgálata jegyében

Debrecenben felállították Szent II. János Pál szobrát

Mérföldkő volt a magyarországi ökumené történetében mikor Szent II. János Pál pápa 30 évvel ezelőtt ökumenikus találkozón vett részt Debrecenben. Hogy az esemény történelmi jelentőségét hangsúlyozzák, programsorozatot rendezett a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye, melynek csúcspontja a szent pápa szobrának felállítása volt. Az alkotást Ternyák Csaba áldotta meg augusztus 18-án.

Két szobor áll a debreceni Szent Anna-templom, az egyházmegye 1993-as alapítása óta székesegyház lépcsőteraszán. Balról Csáky Imre bíboros 2015-ben, a debreceni katolikus újjászületés 300. évfordulóján állított szobra, jobbról mostantól Szent II. János Pál. Csáky Imre kezében a templom tervrajza, míg a szent pápa áldásra emelt jobbával köszönti az érkezőt. Mindkettőjük szerepe kiemelkedő a város és az egyházmegye múltjában, lelkeségük pedig erőforrás jelenében, munkásságuk útmutatás jövőjében.

Csáky Imre – mint váradi püspök – meghatározó volt abban az időszakban, amikor a „kálvinista Rómába” – 1552-től nem működhetett „pápista” egyházközség a városban, kizárólag reformátusok lakták, katolikus még egy éjszakát sem tölthetett ott – visszatérhettek a katolikusok. A püspök közbenjárására 1716-ban plébániát alapítottak, és 1721-ben megkezdődött a Szent Anna-templom építése.

Szent II. János Pál a felekezetek testvéri együttműködéséért tett jövőbe mutató, gesztus értékű szolgálatot, mikor a debreceni látogatáson tartott ökumenikus találkozó zárómozganataként a Krisztusban hívó katolikusok és reformátusok kiengesztelődése jegyében koszorút helyezett el a protestáns gályarab prédikátorok emlékére. 1674-ben ugyanis több mint hétszáz protestáns lelkészt és tanítót idéztek a Pozsonyban felállított különbíróság elé. Felségsértéssel, hazaárulással és a katolikus egyház megsértésével vádol-

ták őket, követelték „bűneik” beismerését és áttérésüket a katolikus hitre. Akik nem vallottak, várbörtönbe kerültek, több mint negyven papot pedig Nápolyba hurcoltak, közülük az életben maradt harminckettőt eladták gályarabnak. Rájuk emlékezve, elsőként Debrecenben állítottak 1895-ben emlékművet. Az évforduló egyben emlékezés arra is, hogy 1993-ban II. János Pál – a magyar egyházmegyei határok újragondolásával – a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyét is létrehozta.

A szoborállítást szentmisével ünnepelte a debreceni hívőközösség. Palánki Ferenc megyéspüspök hívására összegyűltek a 30 évvel ezelőtti pápalátogatás kulcszereplői. A szentmise főcelebránsa és szónoka Ternyák Csaba egri érsek volt, aki 1991-ben a Szentatya kíséretének tagjaként volt jelen, s akit két évvel később maga II. János Pál szentelt püspökké. Koncelebrált a házigazda főpásztor, Palánki Ferenc, Bosák Nándor nyugalmazott püspök, akit 1993-ban neveztek ki az új egyházmegye élére, Krakomperger Zoltán általános püspöki helynök, a Szent Anna-templom plébánosa, Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita, Gyulay Endre nyugalmazott szegedcsanádi megyéspüspök, valamint Keresztes Szilárd nyugalmazott hajdúdorogi megyéspüspök. Az oltár körül jelen volt a vendéglátó egyházmegye számos papja, valamint a Hajdúdorogi Főegyházmegye és a Nyíregyházi Egyházmegye görög katolikus paptestvérei.

A testvéregyházakat Fekete Károly református püspök, Asztalos Richárd evangélikus elnök, lelkipásztor és Sipos Barnabás ortodox parókus képviselte.

Az egybegyűlteket Palánki Ferenc köszöntötte, aki a templom lépcsőteraszán álló két szobor jelentőségére mutatott rá: „A székesegyház, egyházmegyénk központja előtt áll a két alapító, templomunké és egyházmegyénké. Azt szeretnénk, ha lelkületük itt lenne közöttünk, és mi is azzal a szeretettel szeretnénk egymást, melyet Krisztustól tanultunk, s melynek képviselője volt II. János Pál pápa.”

Ternyák Csaba szentbeszédében felidézte Keresztes Szilárd püspökkel közös lelkesedésüket, amikor megtudták, hogy a pápa programon kívül megkoszorúzza a Gályarabok emlékművét.

Megértettük mindketten, hogy történelmi jelentőségű eseményről van szó”

– Ternyák Csaba hangsúlyozta, a debreceni találkozás jelentős mérföldkő a magyarországi ökumené történetében, de a látogatást követően a pápai szolgálat

gyakorlásában is változás következett be.

Magyarországon a pápa gesztusa elindított egy folyamatot: 1993 januárjában a református püspökök – az ökumenikus imahét keretében – virágot vittek a kassai vértanúk esztergomi oltárára.

„A jelképes cselekedeteket a kölcsönös megbecsülés, tisztelet, szeretet, a közös imádság és együttműködés követi, amit nem a konkurencia, hanem az egymás sikerei feletti öröm jellemez” – fogalmazott az érsek.

Rómában 1995-ben megjelent az *Ut unum sint* kezdetű körlevél, melyben II. János Pál így írt: A cél, hogy megtaláljuk azokat a formákat, „amelyekben ez a szolgálat úgy tud megvalósulni, hogy mindkét fél a szeretet szolgálatát lássa benne”. Ternyák Csaba – a szent pápára hivatkozva – arra buzdított, hogy éljük meg katolikus mivoltunkat az ökumené szellemében azzal az alázattal és

szeretettel, amellyel Isten az emberiség egészéhez fordul Jézus Krisztusban.

Ismét pápalátogatásra készülünk – utalt az előttünk álló találkozásra Ferenc pápával. „Nem tudhatjuk előre, milyen lelki élményeket tartogat. Akik annak idején II. János Pál pápával találkoztak, megtapasztalták ezt.

Katolikus mivoltunk egyik legszebb megnyilvánulása a pápához való hűségünk. Mégis, talán vannak, akik katolikus létükre lélekben eltávolodtak a pápától, aki olykor keményen, és nem az elvárásainknak megfelelően fogalmaz. Tisztítsuk meg elvárásainkat! Tekintsünk rá a hit szemével!

Egy katolikus ember a pápában nem csupán egy egyházi vezetőt lát, hanem Péter utódát, aki azért jön, hogy megerősítsen bennünket a hitben, az eucharisztikus Jézusba vetett hitünkben” – fogalmazott Ternyák Csaba.

A szentmisét követően a szobormegáldás szertartása előtt beszédek hangzottak el.

Soltész Miklós, egyházi és nemzeti kapcsolatokért felelős államtitkár a szoborállítást háromszoros céljáról szövegezte. Elmondta, II. János Pál pápa 30 évvel ezelőtti gesztusa a megbékélés útját jelölte ki. Ma példaértékű a felekezetek viszonya Debrecenben, „örizzük meg felekezeti sajátosságainkat, és legyünk egyek Krisztus követésében”. II. János Pál utat mutat nekünk abban, hogy legyünk jelen a templomokon kívül is. Óvodák, iskolák, kórházak elviszik az evangélium üzenetét a társadalom széles rétegeibe, »tegyük továbbra is láthatóvá« a jézusi tanítást – mondta. – Ezt teszi a kormány is, amikor támogatja az intézményalapítást. Soltész Miklós bejelentette, a kormány támogatni fogja Debrecen-Józsán az iskolaépítést.

A rendszerváltás hajnalán tett látogatás során II. János Pál figyelmeztette a magyarokat: „Nem lesz könnyebb.”

Az államtitkár szerint II. János Pál profétikusan tudta értelmezni az idők jeleit; kijelentése ma időszerűbb, mint valaha. Soltész Miklós hangsúlyozta, az Európai Uniónak többnek kell lenni, mint érdekközösségnek. Egyértelmű az üzenet és feladat: tennünk kell a jövőért, vállalva és továbbadva kereszténységünket.

Katarzyna Ratajczak-Sowa, a magyarországi lengyel nagykövetség munkatársa, a politikai-közgazdasági osztály vezetője a nagykövet üzenetét tolmácsolta, megemlékezve Szent II. János Pál és Magyarország közös történetének kiemelkedő pontjairól.

Végül Krakomperger Zoltán általános helynök, székesegyházi plébános rövid elmélkedést tartott a pápát ábrá-

zó szoborról. „A pápa alakjának íve, a lábak ábrázolása lépés közben, a dinamikus alakábrázolás az úton levést idézi fel, »emléket állít az egyetemes egyház világjáró pásztorának és Róma utazó püspökének, aki bejárta a földet, hogy küldetését, testvéreinek megerősítését a hitben Isten egész népe körében teljesíthesse.«”

Az eseményen jelen voltak az egyházmegyei intézmények vezetői, köztük az egyházi iskolák igazgatói, a társadalmi és politikai élet képviselői, a már említetteken kívül – többek között – Papp László, Debrecen polgármestere, Gábor István, a város főépítésze és Pajna Zoltán, a Hajdú-Bihar Megyei Közgyűlés elnöke. A szertartáson részt vett a szobor alkotója, Kovács Jenő szobrászművész is.

**Fotó: Szabó Dávid/nyem.hu
Trautwein Éva/Magyar Kurír**

Ökumenikus igeliturgia a debreceni református Nagytemplomban

A Debreceni Református Nagytemplomban is megemlékeztek II. János Pál pápa debreceni látogatásának harmincadik évfordulójáról ökumenikus igeliturgián, augusztus 17-én, a római katolikus, a görög katolikus, baptista, evangélikus, ortodox és református egyház részvételével, a nagyobb felekezetek egyházi vezetőivel.

A jelenlévőket dr. *Fekete Károly*, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke köszöntötte, majd részletet hallhattunk *Kocsis Elemér* II. János Pál pápát köszöntő beszédéből *Győri Zsófia*, és a Szentatya református Nagytemplomban elhangzott homíliájából *Molnár-Tamus Viktória* tolmácsolásában. Az előimát *Beszterczey András* nagytemplomi lelkész mondta el, a Szentírásból felolvasott *Bereczki Lajos* baptista lelképásztor, az evangéliumot (Jn 17, 20-26) pedig dr. *Krakomperger Zoltán* plébános olvasta fel, majd az egyházi vezetők beszédei, köszöntői következtek.

Palánki Ferenc római katolikus megyéspüspök felidézett egy történetet: „Egyszer az egyik barátom megkérdezte a gyermekét este, hogy mit csináltál ma? A gyermek pedig azt felelte, hogy ma boldog voltam. Ha visszatekintünk a mai napra, és megkérdezzük magunktól, mit tettünk ma, elmondhatjuk, hogy ma boldogok voltunk, mert megtapasztaltuk annak valóságát, amiről Szent Pál apostol így írt: „a tagok kölcsönösen gondoskodjanak egymásról” (1Kor 12,25) – kezdte gondolatait *Palánki Ferenc* Debrecen–Nyíregyházi megyéspüspök,

majd hozzátette, mi most gondoskodunk egymásról, és ez örömmel tölti el a szívünket. Visszatekinthetünk a 30 évvel ezelőtti pápalátogatásra, az azóta eltelt időre, és megláthatjuk azokat a pontokat, amikor – ennek a látogatásnak a gyümölcseként – szeretetben voltunk együtt, gondoskodtunk, törődünk egymással.

Szép magyar nyelvünkben a *törődni* kifejezésében benne van a megtöretés, az áldozathozatal azért, hogy a másikkal jobb legyen. Ezzel teszünk tanúságot arról, hogy egy testnek vagyunk a tagjai, mindannyian Krisztushoz tartozunk – hangsúlyozta *Ferenc püspök*. Ha a Nagy Pápa könyveit olvassuk, számtalan gondolatot, tanítást találhatunk arról, miért is vagyunk mi egy közösségben, még akkor is, ha bizonyos nézeteket, tanokat másként vallunk. II. János Pál pápa az *Átlépni a remény küszöbén* című könyvében azt írja: „Isten így szól minden emberhez, jó, hogy vagy, akarom, hogy legyél.” Miért vagyunk boldogok? Azért, mert átéljük a **létezés, az élet örömet**, amely több a biológiánál, a vegetációnál, hiszen az örök élet, az isteni élet a mi osztályrészünk.

Átélnélhetjük azt is, hogy szeretve, meghívva vagyunk a közös hitre, és mi hiszünk a közös mennyei Atyánkban, közös megváltó Urunkban, Jézus Krisztusban, aki valóságos Isten és valóságos ember, és hiszünk a mindent és mindeneket megszentelni akaró Szentlélekben, aki kiáradt. Ez a **hit öröme**, ebből fakad, ami igazán boldoggá tesz bennünket, mégpedig a **szeretet öröme**,

hogy mi nem kedvelő szeretettel szeretjük egymást, hanem azzal az áldozatos szeretettel, amelyet Jézus Krisztustól tanultunk, aki még az utolsó vacsora termében is ránk, kései utódaira gondolt, és értünk imádkozott, hogy ez a szeretet tegyen bennünket egy közösségé.

Azáltal, hogy mi megéljük ezt ebben a városban, és megéljük ebben a templomban, ez az igazi öröm, boldogság forrása mindannyiunk számára.

Mit tettünk ma? Boldogok voltunk, hogy együtt magasztalhattuk Istent, együtt köszönhetjük meg, hogy Ő nemcsak van, hanem velünk van, velünk marad életünk során, és végig vezet bennünket közös célunkhoz, a mennyországba, ahol mindannyian egységben leszünk – fejezte be gondolatait *Palánki Ferenc* megyéspüspök.

Ezt követően további beszédek hangzottak el: *Gáncs Péter* nyugalmazott evangélikus püspök, *Kocsis Fülöp* görög katolikus érsek-metropolita, *Fekete Károly* református püspök, majd *Keresztes Szilárd* nyugalmazott görög katolikus püspök mondták el gondolataikat.

Az ökumenikus igeliturgia végén került sor a koszorúzásra; az emlékező, ünneplő hívek együtt vonultak át az Emlékkertbe. Harminc éve, 1991. augusztus 18-án II. János Pál pápa egyháztörténelmet írt, amikor személyesen helyezte el a protestáns gályarab prédikátorok emlékoszlopán a kiengesztelődés koszorúját. Ma az oszlop talapzatán egy bronzkoszorú emlékeztet bennünket a felekezetek közötti megbékélés és ökumenikus közeledés e fontos pillanatára. Emlékezve a három évtizeddel ezelőtti történelmi jelentőségű koszorúzásra, augusztus 17-én, a debreceni református Nagytemplomban megtartott ökumenikus igeliturgia után ismét megkoszorúzták a Gályarabok emlékoszlopát. Az egység jeleként egy közös koszorút helyezett el *Gáncs Péter* nyugalmazott evangélikus elnök-püspök, *Kocsis Fülöp* görög katolikus érsek-metropolita, *Palánki Ferenc* római katolikus püspök és *Fekete Károly* református püspök.

Az Ökumenikus igeliturgián közreműködött a Debreceni Helyőrségi Zenekar.

Forrás: Szirák Sára/ttre.hu

**Fotó: Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye**

A sport az életre is tanít

Megáldották az újonnan megépült geszterédi sportlétesítményt

Régi álma vált valóra a geszterédi Szent Anna Katolikus Óvoda és Általános Iskola közösségének. Az intézmény infrastrukturális fejlesztése során az udvart teljesen elfoglaló sportlétesítmény jött létre, amelynek ünnepélyes átadására 2021. szeptember 1-jén került sor.

A megáldás szertartását *Palánki Ferenc* Debrecen–Nyíregyházi megyéspüspök végezte. Köszöntő gondolataiban hálatelt szívvel fejezte ki örömét az iskola folyamatos fejlődéséért, teljes átalakulásáért, amely az intézmény, a szülők, pedagógusok, a helyi önkormányzat, az egyházmege és a magyar kormány összefogásának az eredménye. A sportudvar megvalósulásával egy újabb lehetőséget kapnak az iskola tanulói, akik ezáltal nemcsak fizikailag, hanem lélekben is erősödhetnek.

A főpásztor elmondta, közel áll hoz-

zá a sport, de leginkább a futballt szereti, amely sok mindenre megtanítja az embert. Csapatjátékosként megtapasztalhatjuk az összefogás, a közös munka erejét. Meg lehet tanulni, hogy az ellenfél nem ellenség. A sportban kialakul a másik játékos iránti tisztelet, másként fogalmazva, tanít a férfias küzdelemre, amely kitarító, de nincs benne sem gyűlölet, sem harag, és ezzel a szeretetünket is kifejezzük. Továbbá az a jó, ha a másikat helyzetbe hozzuk. Az „előny szabály” betartásával előtérbe engedjük a csapattársunkat, szeretetből gólpasst adunk neki. Aztán megtanulunk emelt fővel veszíteni. Mert nem az a lényeg, hogy én legyek a gólszerző, hanem hogy győzzön a csapat.

Az ünnepségen *Törő András* igazgató is köszönetét fejezte ki a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyének és Magyaror-

szág kormányának a támogatásért, és az építők, kivitelezők munkájáért, amelyek köszönhetően az iskolában magas szintű minőségi munka segíti a gyermekek fejlődését, és ennek köszönhetően a régióban is vonzóvá vált a keresztény szellemiségű egyházi többcélú köznevelési intézmény, amelyet a szomszédos településekből azóta is egyre több család választ gyermekeik nevelésére. Az elmúlt évek alatt közel duplájára emelkedett az óvodába járó gyermekek létszáma.

Az ünnepségen további beszédet mondott: *dr. Latorcai Csaba* közigazgatási államtitkár, *dr. Simon Miklós* országgyűlési képviselő és *Szabó József*, Geszteréd polgármestere.

Az ünnepségről bővebben az egyházmegye honlapján olvashatunk.

Kovács Ágnes

Gratulálunk a díjazottaknak!

Országos irodalmi sikereket értek el egyházmegyénk diákjai „A család Istentől rendelt közösség” pályázaton

A Katolikus Kulturális Hetek keretében vers- és novellaíró pályázatot hirdetett a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülődve. A pályázat eredményhirdetésére 2021. szeptember 21-én, a budapesti Szent Gellért-templomban került sor.

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye „aranytollú” alkotói, 10–14 éves, illetve 15–18 éves diákok, Geszteréd, Kisvárda, Nyírbátor,

Nyíregyháza és Nyírtelek katolikus köznevelési intézményeiből szép számban vehettek részt az ünnepélyes díjkiosztón.

Dr. Veres András, a Győri Egyházmegye főpáστοra, az MKPK elnöke celebrálta a díjátadást megelőző ünnepi szentmisét. A felhívásra több mint 250 pályázat érkezett; közel 40 díjazottat ünnepeleltünk.

Mi, intézményvezetők, pedagógusok, büszkéek lehetünk arra, hogy a Deb-

recen–Nyíregyházi Egyházmegyéből került ki a legtöbb díjazott.

Köszönjük diákjaink alkotókedvét, alkotásaikban megnyilatkozó őszinteségüket.

Köszönjük a felkészítő tanárok támogatását a sikerhez vezető úton.

Köszönjük a fiatal alkotók családjainak szerető gondoskodását és a gyermekek hitét tápláló példaadásukat.

Köszönjük Fenntartónk biztatását, hogy érdemes volt lelki-szellemi kincseinkkel gazdagítani a készülődést a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra.

*Kaszásné Tóth Judit intézményvezető
Kisvárda, Szent László
katolikus köznevelési intézmény*

A nevelés legfontosabb feladata, hogy a gyermekeket az életre, a szeretet képességére neveljük

Megnyitották a 2020/21-es tanévet az egyházmegyei tanévnyitó ünnepségen Debrecenben

Veni Sancte-szentmisével vette kezdetét a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye fenntartása alatt működő tíz köznevelési intézmény közös tanévnyitó ünnepsége, augusztus 27-én, Szent Mónika ünnepén Debrecenben, a Megtestesülés-templomban. A 2021/22-es tanév ünnepélyes megnyitóján több mint 700 fővel vettek részt az intézmények alkalmazotti közösségei: **lelkivezetők, pedagógusok, a nevelő- és oktatómunkát közvetlenül segítők, valamint a technikai dolgozók.**

A szentmisét *Palánki Ferenc* debrecen–nyíregyházi megyéspüspök mutatta be. Bevezető gondolataiban köszöntötte a résztvevőket, és kiemelte Szent Mónika kitaró imáját, aki 18 éven keresztül fohászzkodott fia, Szent Ágoston megtéréseért. A püspök atya kérte a jelenlévőket, hogy ők is imádkozzanak türelemmel azon gyermekek Istenhez fordulásaért, akiket a Jóisten rájuk bízott.

A főpásztor homíliájában örömet fejezte ki azért, mert látja a pedagógusok lelkesedését, akik nagy szeretettel készülnek a gyermekekkel való találkozásra, hogy felkészítsék őket az életre. A püspök atya visszautalt az evangéliumból felolvasott szakaszra (ld. Mt 25,1-13), amely éppen a világ végének eljövételéről beszél, azt hangsúlyozva, hogy az élet bizonytalan. „Mí mégis az életre készítjük a ránk bízottakat, mert tudjuk, hogy nem a halálé az utolsó szó, hanem hisszük, hogy örök életre lettünk meghívva” – fogalmazott.

Ferenc püspök a Szentlecke sorával pedig arra biztatott bennünket, hogy *szentek legyünk* (ld. 1Tessz 4,1-8), vagyis

is Istenhez tartozók, Aki örök, így Belőle merítve a mi életünk is örök kélet lesz. Ő a mi *boldogságunk*, amire mindannyian vágyunk. A boldogság másik kifejezése a *megelégedettség*. Életünk körülményein nem nagyon tudunk változtatni, legalábbis személyenként nem. Ferenc pápa erről így fogalmazott 2020 nagybajtjében: „*Senki sem menekülhet meg egyedül, önmagában*”, de ha közösségben vagyunk, összefogunk, akkor van rá esélyünk. Jézus ezért jött el, hogy az Egyház közösségébe gyűjtsön bennünket.

„Éppen ezért az Egyházzal ne beszéljünk úgy, mintha rajtunk kívüli valóság lenne, hiszen mi is a tagjai vagyunk e közösségnek, amelyben, ha valami történik, az mindannyiunknak öröm vagy fájdalom” – figyelmeztetett a püspök atya, majd hozzátette, Isten népének tagjai vagyunk a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyében is, amelynek egy jelentős létszáma az iskolarendszerünkhöz tartozik. Felelősen kell tehát a gyermekek Istenre irányuló életét kimunkálni, akik leginkább az őket körülvevő nevelők példájából tanulnak.

„*A természet az, amire a természetfölötti kegyelem tud építeni.*” – Ferenc püspök Aquinói Szent Tamás gondolatával nyomatékosította, hogy igazi emberségre kell nevelni a gyermekeket, és először is arra, hogy legyenek jó emberek, majd döbbenjenek rá, hogy ők Isten gyermekei, az örök életre meghívottak, vagyis szent emberek.

Ezután a püspök atya az augusztus 23–25-ig tartó pécsi papi zárándoklatra tekintett vissza, – ahol többek között – a máriagyúdi és a bátai kegyhelyen imádkoztak az egyházmegyénkért, országunkért, népünkért. Máriagyúdon Bíró László nyugalmazott tábori püspök atyával is találkoztak, aki előadásában – többek között – a közösség jelentőségéről beszélt. Kifejtette, ott tapasztalhatjuk meg emberségünket, istengyermekségünket.

Palánki püspök atya ezt úgy összegezte, hogy vannak, akiket ránk bízta, akiket szerethetünk, és akik bennünket szeretnek, elfogadnak. Ebben a szeretetáramlásban kapunk képet emberségünkről. A nevelés legfontosabb feladata tehát, hogy a gyermekeket az életre, az egymásért áldozatot hozó szeretetképességre neveljük.

A szentmisét követően *Némethné Székely Julianna* EKIF- (Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága) tanfelügyeleti főigazgató, majd *Türk László* oktatásszervezési főigazgató

gyakoribb szavakat: classroom, digitális oktatás, RedMenta, koronavírus, maszk stb., amelyek idegenként hangoztak, de bizonyos tevékenységeken keresztül rá voltak kényszerítve alkalmazásukra.

„Nem tudjuk, hogy a 2021/2022-es statisztika hogyan fog alakulni, azonban ne felejtjük el azt, hogy bármilyen is legyen az életünk, egyvalami meghatároz és összeköt minket egymással: mi keresztények vagyunk, az iskolánk katolikus iskolák. Ez pedig meghatározza azt, hogy hogyan reagáljunk bizonyos dolgokra a világból” – fogalmazott Némethné Julianna, majd a katolikus iskolában legfontosabb szavak

gyakorlására kérte a résztvevőket:

„Az **Ámen** szót imáink, Istennel való beszélgetésünk végén mondjuk. Katolikusként a legnagyobb felelősségünk egyike, hogy a tanítványainkat rávezessük az Istennel való élő kapcsolatra, arra, hogy a gyerekek, a körülöttünk élő emberek felfedezzék annak a nagyságát, hogy van Isten” – hangsúlyozta, majd kifejtette, hogy e nem egyszerű feladat ott kezdődik, hogy nekünk is foglalkoznunk kell az Istennel való kapcsolatunkkal. Találjuk meg az Istent az életünkben, merjünk beszélgetni Vele. Ha ez sikerül, akkor hitelesebben tudunk segítséget nyújtani tanítványainknak, embertársainknak.

Ezután azt is elmondta, hogy fontos szerepet tulajdonít a pozitív pedagógiának, mégpedig a dicséretnek. Éppen ezért mondjuk ki gyakran az **ügyes** szót.

„Katolikusként a tudatában vagyunk annak, hogy az embert az Isten saját képére teremtette: tehát mindenben van valami, ami dicséretre méltó. Dicsérjük a gyerekeket, és ne csak akkor, ha nagyon jó dolgozatokat írtak, vagy kiemelkedően jól végezték a munkájukat, hanem akkor is, ha magukhoz képest fejlődtek, vagy észreveszünk bennük valami jót: a munkához való hozzáállásukban, személyiségükben, esetleg tanulmányaikban. Azonban ne csak a gyerekeket dicsérjük, hanem a kollégáinkat is. Különbözőek vagyunk, különböző technikákat, metódusokat használunk, és ha valakiben felfedezünk valami dicséretre méltót, dicsérjük meg.”

A harmadik és egyben talán a legfontosabb, amivel embertársainkhoz fordulhatunk, a **„Segíthetek?”** kérdés, amelyet soha ne felejtünk el – hangsúlyozta a főigazgató, majd hozzátette: „Istennek oka volt arra, hogy minket, embereket közösségbe teremtett. Érezzük emberként azt, hogy nem vagyunk képesek mindenre, de vannak körülöttünk, akik tudnak segíteni. Legyünk olyan emberek, akik észreveszik azt, ha valaki segítségre szorul. Merjünk segíteni a tanítványainknak, kollégáinknak, a szülőknak! Hiszen a katolikus iskola egy fontos lenyomata kell hogy legyen annak, hogy mi egymást előre visszük azzal, hogy segítünk a másoknak.”

Végül Némethné Székely Julianna *Irving Stone* szavaival fejezte be előadását, és reményét fejezte ki, hogy az előttünk álló idő, a közös munka, együtt haladás segíteni fog mindannyiunknak a hivatásunk útján, hogy ezen keresztül is megtaláljuk személyes boldogságunkat:

„*Senki nem lehet biztos mindig mindenben. (...) Az ember csak egyet tehet: bátran és teljes erejével cselekszi azt, amiről úgy véli, hogy helyes. A végén kiderülhet, hogy tévedtünk, a fontos mégis csak az, hogy amihez hozzákezdünk, elvégezzük. Legjobb meggyőződésünk szerint kell cselekedjünk, aztán bízzuk Istent, hogy Ő mondjon ítéletet munkánk végső értéke felett.*”

„*Előbb csináld azt, ami szükséges, utána azt, ami lehetséges, és máris azt fogod tenni, ami lehetetlen.*” Assisi Szent Ferenc üzenetével kezdte előadását *Türk László*, amely gondolat, mint mondta, az elmúlt tanévben sokszor eszükbe juthatott, hiszen lehetetlennek

köszöntötték a jelenlévőket és tartották meg előadásukat.

Némethné Székely Juliannát Palánki Ferenc megyéspüspök 2021. augusztus 1-i hatállyal nevezte ki az EKIF-tanfelügyeleti főigazgatójának.

A kinevezett főigazgató asszony pedagógus férjével, Istvánnal 32 éve élnek házasságban. Három gyermekük van, István, Péter és Lilla. István római katolikus pap; jelenleg Nyíregyházán káplánként szolgál. 30 éves pedagógusi szolgálata alatt 5 évet tanítóként, majd 25 éven át a Svetits Katolikus Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium pedagógusaként dolgozott; ebből az utolsó kilenc éven át igazgatóhelyettesként vett részt az intézmény vezetésében.

A főigazgató asszony előadásában tanácsaival látta el a jelenlévőket.

Visszatekintett az elmúlt tanévre és felidézte az iskolákban elhangzott legy-

VENI SANCTE

tanúsított felelősségteljes, áldozatos munkáját. Hozzátette, az elmúlt tanévben jelentősen befolyásolták a munkájukat a kormányrendeleti intézkedések, a rendkívüli jogrendben előírt 33 jogszabály, elrendelve rendkívüli szüneteket, tantermen kívüli digitális munkarendet és a köznevelési intézmények működését érintő egyéb további veszélyhelyzeti intézkedéseket is.

Türk László előadása három fő pontra irányította a jelenlévők figyelmét. Táblázatokon keresztül rövid útmutatást adott a létszámok tekintetében, érintette a tanulmányi eredményeket, majd az elmúlt tanév fejlesztéseiről és a következő tanév feladatairól is képet kapott a hallgatóság.

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye köznevelési intézményeinek alkalmazotti létszáma összesen 917 fő. 628 pedagógus, 113 nevelő-oktató munkát közvetlenül segítő és 176 technikai dolgozó vesz részt az intézmények munkájában. A főigazgató itt jegyezte meg, hogy minden alkalmazottnak egyaránt fontos a feladata, és megköszönte a technikai dolgozóknak is az emberfeletti munkájukat.

Az intézményi feladatellátásról is képet kaptak a résztvevők. Míg az általános iskolai képzés minden intézményünknek sajátja, addig a szakképzés csak egy intézményben található. A főigazgató elmondta, igaz, hogy tíz köznevelési intézmény működik az egyházmegye fenntartása alatt, de mindezeket összesen 29 intézményegység alkotja.

A tanulók létszámáról is képet kaptak a jelenlévők; ennek alapján jelenleg összesen 6564 gyermek tartozik intézményeinkhez. Ezután az egyházmegyei tanulmányi átlagot is nyomon követhettük a 2013/14-es tanévtől kezdődően a 2020/21-es tanévvel bezárólag, amely, a 4 egész és 4,14 közötti átlagot

jegyezve, 2017 óta folyamatosan emelkedő tendenciát mutat.

Az intézményi tanulmányi átlagot tekintve a legmagasabb, 4,61-es átlaggal kiemelkedik a nyíregyházi Szent Imre, majd 4,49 átlaggal a nyírbátori Báthory István köznevelési intézmény.

A diákok teljesítménye, elért eredményei magas színvonalú oktató-nevelő munka jelenlétét igazolják.

2018-ban 957, 2019-ben 1197, majd 2020-ban 1065 diákot köszönthettünk a kitűnő tanulók sorában. Ebből a 2020/21-es tanévben a legtöbb kitűnő tanulóval, mintegy 289 fővel a mátészalkai Széchenyi István általános iskolai képzéssel bíró köznevelési intézmény büszkélkedhet.

Ezután Türk László főigazgató további adatokkal szolgált, többek között a tantárgyi átlagokról, nevelőtestületi dicséretekről, nyelvvizsgáival rendelkezők számáról, országos, regionális, helyi versenyeredményekről.

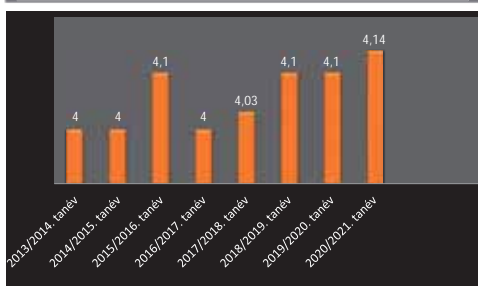
(A további táblázatokat megtekinthetjük az egyházmegye honlapján.)

Az elmúlt tanév kiemelt programja volt a *Csodaszarvas Iskolai Közösségi Program*, amelynek keretén belül 2021. március 1-től 2021. augusztus 31-ig bezárólag összesen 1610 fő 1-8 osztályos gyermek táborozott, és a programon belül e-learning képzésen vett részt közel 200 pedagógus.

Türk László előadásának befejező részében képekkel mutatta be az egyházmegyei tagintézményekben történt infrastrukturális fejlesztéseket és új tagintézmények létesítését. Kiemelte a debreceni Szent József köznevelési intézményhez tartozó Debrecen-Józsa városrészen épült négycsoportos tagóvodájának ünnepélyes átadását, amelyre augusztus 31-én került sor, valamint a geszterédi Szent Anna köznevelési intézmény ünnepélyes tanévnyitóját, amelyen átadják az új udvart, a sportudvart és a játszóteret, valamint a felújításra került tornatermet. A geszterédi ünnepség szeptember 1-jén volt.

Végül az oktatásszervezési főigazgató az új tanév kiemelt feladatairól szólt, többek között felhívta a figyelmet a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson való részvételre, amelyen egyházmegyei iskoláinkból több mint 1000 diák és közel 400 iskolai dolgozó vesz részt.

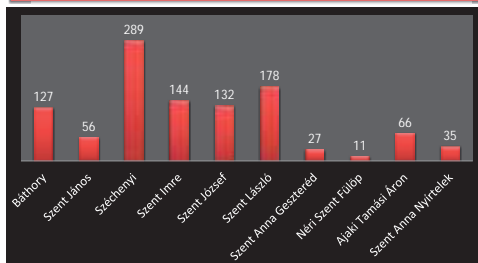
A EGYHÁZMEGYEI TANULMÁNYI ÁTLAG

INTÉZMÉNYI TANULMÁNYI ÁTLAG

KITŰNŐ TANULÓK (2018:957 FŐ→2019:1197 FŐ→2020:1065 FŐ)

vélt helyzeteket kellett megoldanunk, de közösségben ezeket is meg tudtuk tenni.

A főigazgató bevezető gondolataiban mindenekelőtt örömet fejezte ki, hogy együtt tudják elkezdni az új tanévet, majd megköszönte a dolgozóknak az elmúlt időszakban a pandémia ideje alatt

Az ünnepség záró mozzanataként **Palánki Ferenc** megyéspüspök **Szent Gellért-díjakat** adott át pedagógusoknak, munkájuk elismeréseként:

Molnár Katalin, leköszönő EKIF-főigazgató a *Szent Gellért-díj* arany fokozatában, valamint az Emberi Erőforrások Minisztériuma által adományozott *Pedagógus Szolgálati Emlékérem* szakmai elismerésében részesült.

Plósz Ferenc Gézáné, a geszterédi Szent Anna katolikus óvoda óvodapedagógusa és *Suba István*, a kisvárdai Szent László köznevelési intézmény pedagógusa a *Szent Gellért-díj* ezüst fokozatában részesültek.

A *Szent Gellért-díjat* a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia alapította az azzal a céllal, hogy lehetőséget teremtsen a katolikus közoktatásban végzett kiemelkedő munka elismerésére. A kitüntetésnek méltó rangja van, a dolgozók erkölcsi elismerését és megbecsülését jelenti, akik emberi tulajdonságaikkal, szakmai tudásukkal a testület előtt követendő példát tanúsítanak.

Balról: *Némethné Székely Júlianna*, *Dienes Béla*, *Törő András*, *Molnár Katalin*, *Palánki Ferenc*, *Plósz Ferenc Gézáné*, *Suba István*, *Türk László*

A tanévnyitó ünnepségen két intézményvezetői megbízatás átadására is sor került. Palánki Ferenc megyéspüspök *Dienes Béla* intézményvezetőt – pályázat nélkül – újabb két évre bízta meg a mátészalkai Széchenyi István köznevelési intézmény vezetésére, valamint *Törő András* intézményvezetőt – szintén pályázat nélkül – további két évre bízta meg a geszterédi Szent Anna köznevelési intézmény vezetésére, egyben kifejezte köszönetét eddigi magasabb vezetői munkájukért, példamutató elkötelezettségükért.

Palánki Ferenc megyéspüspök atya zárszavában, megragadva a lehetőséget, köszöntötte és bemutatta a két új tagintézmény egység vezetőit: *Kissné Hajósi Anikót*, az egy éve működő nyírbátori és *Mézesné Makó Zsuzsát*, a most induló Debrecen-Józsai óvoda vezetőit, és munkájukhoz Isten áldását kérte.

A Szent Gellért-díjban részesült pedagógusok méltatását az egyházmegye honlapján olvashatjuk.

Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Változás az Egyházmegyei Katolikus Iskolák Felügyeletének (EKIF) vezetésében

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök **Némethné Székely Juliannát** az Egyházmegyei Katolikus Iskolák Felügyeletének (EKIF) tanfelügyeleti főigazgatójává nevezte ki. A főigazgató asszony 2021. augusztus 1-jétől kezdte meg munkáját a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye Püspöki Hivatalában.

Molnár Katalin, az EKIF eddigi tanfelügyeleti főigazgatója nyugdíjba vonul. A főpásztor megköszönte *Molnár Katalinnak* a nyolc éven keresztül végzett áldozatos munkáját, kérve Isten áldását életére.

Némethné Székely Julianna tanító, gyógypedagógiai szakkollégiumi képzésben részesült- és informatika szakos pedagógus. Pedagógusi pályáját 1991. augusztus 15-én, a debreceni Műhelytelepi Általános Iskolában kezdte, majd 1996–2021 között a debreceni Svetits Katolikus Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium mesterpedagógusa, ahol 2012-től intézményvezető-helyettesi beosztást töltött be.

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye fenntartása alatt tíz köznevelési intézmény működik. Az intézmények palettája folyamatosan bővül; az egyház-

megye jelenleg a debreceni Szent József köznevelési intézmény új óvodájának átadására készül ez év augusztus 31-én.

Köznevelési intézményeink a következők:

AJAK – Ajaki Tamási Áron Katolikus Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Óvoda és Bölcsőde

DEBRECEN – Szent József Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium, Technikum és Kollégium

EGYEK – Szent János Katolikus Bölcsőde, Óvoda, Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

FÜLÖP – Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola

GESZTERÉD – Szent Anna Katolikus Óvoda és Általános Iskola

KISVÁRDA – Szent László Katolikus Gimnázium, Technikum, Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola, Kollégium és Óvoda

MÁTÉSZALKA – Széchenyi István Katolikus Német Nemzetiségi Magyar–Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola és Óvoda

NYÍRBÁTOR – Báthory István Katolikus Óvoda, Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola és Gimnázium

NYÍREGYHÁZA – Szent Imre Katolikus Gimnázium, Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola, Kollégium, Óvoda és Alapfokú Művészeti Iskola

NYÍRTELEK – Szent Anna Katolikus Általános Iskola

Öröm-hír Sajtóiroda/
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Új katolikus óvodával bővült az egyházmegye köznevelési intézményeinek palettája

„Megnyitott az óvoda, csodálatos palota” – énekelték az óvodás gyermekek a Debrecen-Józsa városrészen, a Szent György-templom szomszédságában épült új óvoda megáldó ünnepségén, augusztus 31-én. A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye fenntartása alatt működő impozáns tagintézmény a debreceni Szent József Általános Iskola, Gimnázium, Technikum és Kollégiumhoz tartozik.

Az ünnepség moderátora *Mézesné Makó Zsuzsa*, a tagintézmény óvodavezetője volt.

A bevezető köszöntők és az óvodások műsora után az ünnepi gondolatok következtek. *Soltész Miklós* államtitkár köszönetet mondott az egyházmegyenek és a városnak az óvoda megépítéséért, majd a 11 éve jelen lévő családbarát kormányzásra is rámutatott, amelyben kormányzati támogatásokkal az iskolák, óvodák, bölcsődék építését, felújítását is segítik. A családbarát kormányzás abban is nagyon fontos szerepet játszik, hogy fontosnak tartják az intézmények lelki, erkölcsi háttér jelenlétét is. „Látjuk, hogy mi zajlik a világban, milyen módon próbálják a teremtett világ értékét felülírni, gyermekeinket megzavarni, egészséges

fejlődésüket tönkretenni. Keresztény értékeink megvédésében nemcsak a pedagógusoknak, hanem az egyházaknak is hatalmas szerepe van” – fogalmazott.

Az egyház-támogatási rendszerben elinduló óvodafejlesztési programban a katolikusok az elmúlt évek során közel 67 milliárd Ft támogatásban részesültek, illetve részesülnek. Ennek köszönhetően országszerte mintegy 200 óvoda épül és újul meg.

Az egyházmegye tervezi, hogy a későbbiekben általános iskolát is épít Debrecen-Józsa városrészen. Az államtitkár erre utalva újra megerősítette a korábban tett bejelentését, miszerint a debrecen-józsai katolikus iskola építéséhez a magyar kormány 1 milliárd 676 millió Ft állami támogatásban részesíti az egyházmegyét.

Soltész Miklós a 2022. évi közösségi célú programok támogatásának a kiírását is bejelentette, amely a *Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt.* honlapján 2021. szeptember 6-ától egy hónapig keresztül megtekinthető: <https://bgazrt.hu>

Kósa Lajos beszédében elmondta, 31 évvel ezelőtt az első iskola egyházi fenntartásba vétele még nagy ellenállásba ütközött. Azokban az években csak néhány ezer gyermek járt egyházi fenntartású intézményekbe, ma pedig 240 000. Akkor 1% volt az egyházi intézmények aránya, ma 15% fölött van. Európában egyedülálló ez az arány – fogalmazott az országgyűlési képviselő.

A képviselő hozzátette, mára eljuttunk oda, hogy a magyaroknak semmilyen előítéletük nincs az egyházi intézményekkel szemben. A világban már nem az egyházakat támadják, hanem az identitásokat, törekedve egészen a legszemélyesebb identitásunk leépítésére. Ez eddig egyetlen politikai rendszer során sem történt meg.

Papp László hangsúlyozta, Debrecenben az élet minden területét a dinamizmus jellemzi. A város életének rendkívül szerves részét az egyházi élet, tevékenység teszi ki. Büszke arra, hogy Debrecen a 21. században is – a saját történelméhez, tradíciójához ragaszkodva – irányt és utat mutat, ebben pedig szerepe van az egyházaknak.

Debrecen minden oktató-nevelő intézményében a lehető legmagasabb

elkötelezettséggel dolgoznak a pedagógusok, az egyházi intézmények mégis különböznek, valamivel többet jelentenek. Minden gyermek Isten ajándéka, és ebben a szellemben nevelik őket.

A köszöntő gondolatok sorát az óvoda megáldása előtt *Palánki Ferenc* megyéspüspök atya, utalva az államtitkárnak a családbarát kormányzást érintő gondolataira, hangsúlyozta, a család a II. vatikáni zsinat szerint egy *kis egyház*. Ha valaki tehát családbarát, az egyben egyházbarát is.

Továbbá „A család az emberiség igazgyöngye, Isten szívében fogant” – utalt Ferenc püspök egy székely ember mondatára, akit egyszer a csíksomlyói zarándoklaton kérdezett egy riporter. Ennél többet a családról nem lehet mondani, fogalmazott, és hozzátette: amikor egyházként odaállunk a kis egyházak, a családok mellé, akkor nagyszerű építmények születnek, és közben együtt építjük Isten országát.

Majd elmondta, hogy az óvoda, és a később megépülő katolikus általános iskola is a szomszédban hat éve felszentelt Szent György-templom nevét fogja viselni.

Püspök atya megköszönte a városvezetésnek, hogy szeretettel segítenek a törekvésükben, amely összefogás eredményeként gyümölcsök teremnek: kicsi gyermekeket jó emberré nevelünk, akik képesek lesznek az elköteleződésre, a szeretetre, a másokért áldozatot hozó életre, újabb családokat alapítanak majd, és elfogadják az Istentől való küldetést, hivatást.

Végül zárógondolataiban utalt a világban uralkodó identitásellenes mainstream-re, a fősodorra, és úgy fogalmazott: „Szembe kell úszni az árral, és vállalni azt, hogy kik vagyunk. Ha ezt tudjuk, akkor bármi történik, azt is tudni fogjuk, hogy mit kell tennünk. Ez egyszerű, de nem könnyű; ehhez kérjük a Jóisten segítségét, kegyelmét, áldását életünkre és Isten országára.

A vendégek a szalagátvágás előtti pillanatokban még egy kötelességüknek eleget tettek – Mézesné Makó Zsuzsa óvodavezető kérésére, régi hagyományt felelevenítve: az óvoda születésére fenyőfát ültettek az óvoda átriumába. „A fa magát az életet szimbolizálja, jelképe az örök fejlődésnek, az áldozatkészség-

nek, a növekedésnek, a változásnak és a megújulásnak, örökzöld lévén pedig az új élet, az öröklét reményének is” – fogalmazott az óvodavezető.

A négy csoportos óvodát felmenő rendszerben indították el, 2021. szeptember 1-jétől. Két csoportban mintegy 50 kisóvadás kezdi meg a tanévet, és a későbbiekben négy csoportban összesen 100 gyermeket fogadnak.

A tágas helyiségekkel, sószózával, hatalmas üvegfelületekkel, belső átriummal, minden igényt kielégítő udvarral is rendelkező óvoda építészeti különlegességéről is üzen. Külső megjelenési formájában követi a közvetlen szomszédságában lévő, építészetileg többszörösen díjazott középkori kőtemplomokat idéző Szent György-templom vonalait, amely 2016-ban *Pro Architectura*-díjat, 2020-ban pedig *Az évtized 30 legjobb magyar épületeinek egyike* elismerést nyerte el.

Az ünnepségen közreműködtek az egyeki Szent János katolikus köznevelési intézmény művésztanárai.

Az ünnepi alkalom további résztvevői többek között: *Bosák Nándor* nyugalmazott püspök, *Fodor András* püspöki helynök, *dr. Törő András*, a Püspöki Hivatal irodaigazgatója; *Tóth László* plébános, az óvoda lelki vezetője; *dr. Bódis Zoltán* intézményvezető; *Balázs Ákos*, Debrecen alpolgármestere, a városrész önkormányzati képviselője; *Némethné Székely Julianna*, *Türk László* és *Molnár Katalin* főigazgatók (EKIF); az egyházmegye köznevelési intézményeinek vezetői; *Béres Nándor* egyházmegyei gazdasági igazgató; az intézmény dolgozói és más meghívott vendégek.

Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi
Egyházmegye

Mézesné Makó Zsuzsa óvodavezető

CSAK A LEGKIVÁLÓBB PEDAGÓGUSOK MARADHATNAK A GYERMEKEK KÖZELÉBEN

MOLNÁR KATALIN LEKÖSZÖNŐ EKIF-FŐIGAZGATÓVAL BESZÉLGETTÜNK

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye – mint minden más egyházmegye – életének jelentős részét meghatározza a fenntartása alatt működő köznevelési intézmények jelenléte, az ott folyó oktató-nevelő munka. A mind szervezetileg, mind pedig pasztorális területen folyamatosan fejlődő nagy egyházmegyei közösségben az Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága (EKIF) – a főigazgatói státusz megalakulásával – 2013-ban mérföldkövet jelentett. Molnár Katalintól, az EKIF első főigazgatójától ebben az évben köszönünk el; pedagógiai pályafutását 2021. augusztus 31-én fejezi be, élve a nők kedvezményes nyugdíjba vonulásának lehetőségével. Elmondhatjuk, lezárult egy korszak, hiszen a most fennálló EKIF-szervezet – az alapoktól kezdődően professzionálisan kiépített és működő – struktúrája Molnár Katalin kiemelkedő szakmai munkáját dicséri.

Az alábbiakban Molnár Katalinnal beszélgetünk a múltról és jövőbeni terveiről.

– A pedagógus legfőbb ismertetőjegye a gyermekek szeretete. Évekig figyelemmel kísérheti testi-lelki-szellemi fejlődésüket, és ez cserében örök fiatal szívvel áldja meg a hivatását megélt pedagógust. A 40 évnyi pedagógusi szolgálatod alatt ebben éltél, és az elmúlt egy évtizednyi egyházmegyei igazgatás feladatai sem szakítottak el a gyermekektől. Ha mélyebbre megyünk, elmondhatjuk, hogy gyakorlatilag első osztályos korodtól kezdve, pedagógus szüleid támogatásával, mindvégig az iskolapad, a katedra közelében éltél.

Milyen érzésekkel zárod le az életed ezen évtizedeit?

– Hálával és köszönettel, elsősorban a Mindenhatónak, aki megszólított és a pedagógus pályára irányított. És köszönettel minden embernek, akivel találkoztam, akivel együtt munkálkodtam, akivel együtt építkezhettem sikeres iskolák megteremtésében és működtetésében.

Rám érvényes a mondás, hogy már az Isten is pedagógusnak teremtett, valahogy mindig a véremben volt a tanítás, az irányítás. Gyermekkoromban szinte mindig iskolát játszottunk a testvéremmel, az utcabeli gyerekekkel, ahol,

persze, én voltam a tanár; vagy zeneiskolásként állandóan szerepeltem, a teraszunkon rögtönzött koncertet adtam – hegedültem 6 évig –, vagy énekeltem az aktuális slágereket.

Édesanyám 38 évig volt 1. és 2. osztályos tanító néni, akinek a mindennapokban láttam elszánt és harcias törekvéseit: a szocialista rendszerben volt

Sorszám: SM 02326 Törzslap szám: 26-6226

**KOLLÉGA BÜCSÚZTATÓ
BIZONYÍTVÁNY**
A vizsgázó adatai

Neve: **MOLNÁR KATALIN**
Született: **1960. év május hó 15. napján**
Szül. hely: **HASZLIVÁRÁS**

Munkássági tanulmányait **2020 / 2024** évben befejezte, a volt Kollégák Vizsgabizottsága előtt, az eddigi tanulmányait lezáró záróvizsgát tett, a következő eredménnyel:

Vizsgatárgy	Az elért eredmény százaléka (%)	oktatási jele (számmal)
SZAKMAI TELJESÍTMÉNYE	100	jeles (5)
KOLLÉGÁKAL VALÓ ÖSSZEHANG	100	jeles (5)
MUNKÁBAN VALÓ RÉSZVÉTEL	100	jeles (5)
LEHET RÁ SZÁMÍTANI	100	jeles (5)
PONTOSSÁG, PRECÍZSÉG	100	jeles (5)
MEGBÍZHATÓ	100	jeles (5)
KIVÁLÓ MUNKATÁRS	100	jeles (5)
HIÁNYÁNAK MÉRTÉKE	100	jeles (5)

A vizsga eredménye %-ban: **100**
A vizsga eredménye osztályzattal: **kiváló**

A világ munkatársairól szóló 1986. évi VI. törvény 26. § (1) bekezdése szerint ez a Kolléga Bücsúztató Bizonyítvány a rendkívül kitarás és munkássága teljesítéséről tanúsít végzettséget, és a jogszabályban meghatározottak értelmében a következő munkahelyen való alkalmasságot igazolja, valamint további boldog évekre jogosít fel.

Egyéb záradékok:
Gyakorlati záróvizsga helyszíne:
**ZÁTHORY ISTVÁN KATOLIKUS ÓVODA,
KÉT TANÍTÁSI NYELVŰ ÁLTALÁNOS ISKOLA
ÉS GIMNÁZIUM**

Kelt: **NYÍREGYHÁZA, 2024. év június hó 28. nap**

Rabó Tíme A vizsgabizottságot működtető egyesület igazgatója
Balady Árpád A vizsgabizottság elnöke

Bizottsági tagok:
**ZÁTHORY ISTVÁN KATOLIKUS ÓVODA,
KÉT TANÍTÁSI NYELVŰ ÁLTALÁNOS ISKOLA
ÉS GIMNÁZIUM KÖZÖSSÉGE**

FIGYELEM!
A vizsgabizottság elnöke

Kollégák Egyesülete
Egyesületi igazgató

hitét gyakorló tanító, mindkét lányukat a szüleim megkereszteltették, bérmálkoztunk, s a szüleinkkel együtt minden vásárnap és ünnepnapokon szentségekhez járultunk; láttam a vacsora utáni, sokszor éjjelig tartó készületeit a másnapi tanításra, láttam a füzetek halmazát, amiben gyöngybetűkkel előírta vagy a betűket, vagy a számokat. Olyan példát láttam magam előtt személyében, amely hallatlan szorgalomra, tudásra és szeretetteljes odaadásra készített fel már kisgyermek-kortól a diákok irányába.

Nagyon fiatalon, 33 évesen lettem a debreceni Karácsony Sándor Általános Iskola igazgatója, 20 évig vezettem az intézményt, s a mai napig szívbemarkoló az első tanévnyitó ünnepségem, ahol köszöntöttem a leendő első osztályos kicsiket, s az én kicsikém, a kisfiam pont azon a napon és abban az órában egy másik iskolában a nagymamával ünnepelte az iskolai évek nyitányát – nélkülem. Kemény évtizedek következtek: a rendszerváltás utáni folyamatos változások az iskolai dokumentumokban, a módszertani kultúrában, a NAT módosításai, a kertvárosi iskola útkeresése, a szülők és a gyermekek vonzása, a tantestület felkészítése a szakmai kihívásokra, a pályázati rendszer elindulása és ennek megtanulása.

Az utolsó 5 éves megbízatásom ideje alatt a debreceni általános iskolai igazgatói munkaközösség szakmai vezetőjeként igyekeztem közösséget formálni, baráti és szakmai kapcsolatokat kialakítani az intézményvezetőkkel, akikkel együtt dolgoztam.

Hiszem, hogy Fodor András helynök atya „rám találása” és meghívása a Püspöki Hivatalba Isten újabb szerető gondoskodásának bizonyítéka volt; így 2013. augusztus 1-jétől a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye EKIF-főigazgatójaként sikerült kialakítani azt a szervezeti kultúrát, amely – fokozatos intézményi csatlakozásokkal – a 10 köznevelési intézmény szakmai segítségét, a magasabb vezetők együttműködésének támogatását, a fenntartói feladatok előkészítését és koordinálását foglalta magában.

A tanítás hiányzott a legjobban; ettől szenvedtem. De a Szent József-intézményben látogatva az egyik első osztályban felfigyeltem egy kis csengő hangocskára, és a vágy, hogy taníthassak, valóra vált: Sári Aisa immár negyedik

éve tanul énekelni tőlem, s látva gyönyörű tehetségének kibontakozását, mindez örömmel tölt el (az ő tanítását a jövőben is folytatni szeretném).

– **Az ember életében előbb-utóbb igazoltnak látszik az, hogy fejlődését, előrehaladását az embersége alapozza és építi, ennek hiányában pedig csak karierről beszélhetünk. „Ahol nincs emberség, ott minden más – természet, világ, ész, logika, rang, dicsőség – hiábavaló” – vallja John Ruskin angol társadalomkritikus, amely a pedagógus munkájára is jellemző.**

Milyen mérföldkövei lehetnek egy fölfelé ívelő szakmai életútnak? Ki a jó pedagógus?

– Mérföldkövek? Fontosak! A pedagógussá válás folyamata sokkal a pedagógusképző intézménybe lépés előtt megkezdődik, hiszen a leendő tanár már korábbi tapasztalatokat szerez, melyek a gyermekekre, tanulóra az intézményes nevelési rendszerbe kerüléssel óriási hatást gyakorolnak. Ez a szakmai fejlődés élethosszig tartó folyamat. Ma is tanulok kis tanítványomtól.

Számomra – aki 20 éven keresztül munkáltatói jogkörrel rendelkezttem, 8 éven keresztül pedig interjúk (beszélgetések) formájában igyekeztem megismerkedni és jó döntéseket hozni az intézmények vezetőivel a pedagógusok egyházmegyei alkalmazását illetően – a hiteles ember és a hiteles szakember a jó pedagógus. Aki éli és nem csak beszéli a mindennapjait, a munkáját, aki elsősorban adni akar önmagából, emberi tartásából, gondolkodásából, aki mintát mutat a gyermeknek személyiségével, szeretetével, szolgálataival.

A pedagógusok testi-lelki egészségének állapota nagyon fontos, nem személyes kérdés, nem magánügy, és legkevésbé sem csak az ő felelősségük.

Nap mint nap a következő nemzedék fejlődéséért, kibontakozásáért dolgoznak. A felnövekvő fiatalok számára pedig állandóan szem előtt lévő, vállalt vagy éppen megtagadott, de mindenképpen releváns mintát jelentenek.

Ez azt jelenti, hogy csak a legkiválóbbak maradhatnak a gyermekek közelében, hiszen az oktatás színvonala talán legnagyobb mértékben a pedagógustól függ. Fontos a gyerekekkel való bizalom kiépítése; leginkább ettől lesz valakiből jó pedagógus, függetlenül attól, hogy milyen módszerrel dolgozik.

Ha egy gyermek megkapja a támogatottságot ahhoz, hogy érzelmileg megerősödjön, és merjen hibázni is, akkor bárhol meg tudja állni a helyét. Mindig valamivel több szerettem volna lenni annál, hogy csupán megtanítsam nekik a tananyagot. Sajnos, még ma is sok tanár úgy gondolja, hogy ha ezt teljesítik, elég ahhoz, hogy a gyermekek tanuljanak és jól teljesítsenek. De ez nem így van.

Együttérzés, törődés, szeretet. Csak meg kell kérdeznünk magunktól, hogy tényleg törődöm ezzel a különleges, egyedi személlyel? Miben tudom őt segíteni, hogy elősegítsem az életben? Valóban szeretettel fordulok hozzá? Ezt a kis emberkét el tudom fogadni olyannak, amilyenek a Teremtő megálmodta?

– **Szakmai fejlődésed utolsó szakasza az egyházmegyei szolgálat. A meghívás egyben kihívást is jelenthetett, hiszen egy új szervezetet kellett felépíteni. A szakmaiság mellett elengedhetetlen volt a keresztény hit iránti elköteleződésed. Miben mutatkozott ez meg?**

– Apai nagypapám sekrestyés volt

Tiszagyulaházán; életünk egy része a templomban és a templom körül zajlott; nagymamám az ostyát készítette, amelyek leszakadó részeit megkaphattuk. Gyermekkorom szép emléke, hogy gyakran a nagyszüleimnél ebédelt a helyi plébános atya, aki első lépéseimet segítette a hit útján. Édesapám a Tiszagáton kismotorral vitt a faluba Tiszszederkényből (ahol laktunk) a plébános hittanóráira; csodálatos színes Bibliája élő emlék maradt számomra. Az anyatejjel szívtuk magunkba Jézus életét, az ünnepeket, a készülődéseket, a templomi csendet; két lobogót adományozott nagyapám a templomnak a két lány születése alkalmából. Az életem, a családom élete természetes módon Krisztusra lett építve; mint a levegővétel, amely nélkül nem tudok és nem is akarok élni.

„A hit az élő Istennel való találkozásból fakad, aki hív bennünket és feltárja előttünk szeretetét...” – a Szentatyával együtt én is ezt vallom.

„A hitben Krisztus nemcsak az, akiben hiszünk, nemcsak Isten szeretetének legnagyobb megnyilvánulása, hanem az is, akivel egyesülünk, hogy hinni tudjunk. A hit nem pusztán Jézusra tekint, hanem Jézus szempontjából, az ő szempontjával lát: részesedés az Ő látásmódjából...” (Ferenc pápa)

A szentségimádás örömet, Jézus mindent átható és átítató szeretetének közelségét már itt tapasztaltam meg, az

utolsó szolgálatom során. Őt szemlélve, a belőle áradó jóság átalakított és folyamatosan átalakít engem. A belőle áradó tisztaság tisztít meg engem, a benne rejlő öröm hatalmas és ujjongó örömet szül a lelkemben. Ha mindenben Őt nézem, ez alakít; a szentségimádás számomra ettől szép és megható.

A ráhagyatkozás felszabadító érzése is ebben az elmúlt nyolc évben nyilvánult meg számomra. Ma már nem aggódom semmiért, nem izgulok ezért vagy azért a dologért; odateszem a Gondviselő oltárára, s tudom, hogy a legjobbat fogom kapni.

Hiszem, hogy áldáshordozó lettem, mert akartam. Minden szentmise után áldást kapunk, akkor én ezt az áldást tovább vihetem bármelyik emberhez. Ez a felismerés olyan örömmel töltött el, amely a munkámban is gyümölcsöket termelt: több volt kollégám, akik átjöttek az egyházi fenntartású iskolába, megkeresteltek, imádkoznak, s hitéletük gazdagítására törekszenek.

– Hogyan épült fel az EKIF rendszere? Mely főbb sarokpontok alkotják a vázat, amely az intézményvezetőkkel karöltve egészült ki lelki tartalommal?

– Nyolc évvel ezelőtt úgy érkeztem a Hivatalba, hogy alig ismertem valakit. Fokozatosan, és nagy akarattal és szorgalommal – az intézményvezetői 20 éves múltam kiváló segítségemre volt – a

fenntartói feladatok törvényi és jogszabályi előírásainak megismerésével kezdődött a szakmai tevékenységem, folyamatosan ismerkedve az intézményvezetőkkel, a pedagógusokkal, a pedagógiai programokkal, az intézményi sajátos arculatot meghatározó irányvonalak megismerésével. A megálmodott tervekkel és vágyakkal kiegészülve kialakítottam az EKIF struktúráját: Püspök atya döntéseinek előkészítője, javaslatok hordozója voltam, koordinálva az intézmények szakmai munkáját, kialakítva olyan jó gyakorlatokat, amelyet más intézményeink is átvehettek, és ma eredményesen működnek (sakk-palota program, angol két tanítási nyelvű program, LegorR matematika- és robotika-program). Alulról jövő kezdeményezés volt az intézmények közötti közös lelki napok megszervezése, a közös szentmisék átélése, beszélgetések, az együttlét örömeinek megélése, amelyek mind-mind erősítették az intézményvezetők és a fenntartó közötti gyümölcsöző kapcsolat kialakítását és fokozatos erősítését.

A tanév helyi rendjét meghatározó egyházmegyei dokumentum elkészítésével minden évben segítettem az intézményvezetők munkáját, amelyben az aktuális tanévben meghatározásra kerültek a feladatok, határidők, havonkénti bontásban.

Az elmúlt nyolc év alatt minden jelentős mérföldkőnél jelen voltam minden intézményben: óvoda bővítése és építése, kápolna megáldása, sportudvar felszentelése, oktatási szárny építése, sportcsarnok építése, iskolaépület bővítése és számtalan fejlesztés, amelyet megköszöntünk püspök atyának.

Szakmailag elengedhetetlennek tartottam a fenntartói óralátogatásokat, a minősítések rendszerének követését, az egyházmegyei szaktanácsadói és szakértői csapat kialakítását, a szükséges képzések elvégzésének támogatását és engedélyeztetését. Közel 400 órát látogattam hivatalosan, amelyekről óralátogatási jegyzőkönyvet készítettem minden esetben; az elemzésben használt indikátorok, a kompetenciákban megfogalmazott tudás, képességek és attitűdök olyan leírható, tevékenységekben megnyilvánuló jelek, melyek a külső megfigyelő számára megragadhatóak. Így ismertem meg az egyházmegyei tantestületeket, a kiváló pedagógus kollégákat, tudom a

nevüket; s mosolyogva érkeztem minden alkalommal és mosollyal fogadtak. Hálaán köszönöm, hogy befogadtak, hogy megtiszteltek barátságukkal, szakmai tudásukkal.

– **A szervezet felépítése saját elképzeléssel is kiegészült? Melyek voltak ezek?**

– 2016-ban elkészült az egyházmegyei fenntartói stratégia, amely hosszú (10 év) és rövid (5 év) távon is meghatározta a főbb irányelveket: honnan hova szeretne eljutni egy-egy intézmény. Egy több hónapos közös gondolkodás, tervezgetés eredménye született meg a dokumentumban. Átgondolásra került, hogy milyen eszközök, fejlesztések, beruházások szükségesek ahhoz, hogy sikeres és eredményes iskolákat működtessünk, és milyen programokat és módszereket alkalmazzunk, hogy vonzóak legyünk a szülők és a gyermekek számára.

Úgy gondolom, hogy sikeresen megoldottuk az egyébként nem kötelező feladatot; számomra volt fontos ennek a dokumentumnak a megszületése, s majdani elemzése és folytatása már az utódok feladata lehet. Rendszerszemléletet tanultam az egyetemen, s nagyon akartam, hogy egy-egy intézmény nevelőtestülete szembesüljön azzal, hogy mit szeretne kihozni a rá bízott diákokból az oktatás és nevelés kapcsán, a siker alapja ugyanis a rendszerben való gondolkodás. Hiszem, hogy nem szabad makacsul ragaszkodni a megszokott dolgokhoz, és csak akkor lehetünk sikeresek, ha jól tudunk alkalmazkodni (pl. a járványhelyzet szülte újabb és újabb döntések). A cselekvés a fontos, mert csak a folyamat során tudunk fejlődni, tanulni, és lépésről lépésre megugrani a kihívásokat. Megváltozott, felgyorsult világunkban ennek átgondolása és tervezése elengedhetetlen.

– **Milyennek látja az építő az építőményt?**

– Amikor befejeződik az életünkben valami, kicsit summázunk, visszatekinünk, értékelünk.

Azt vallom, hogy a legfogékonyabb korban találkozni a szürkeállománnyal kivételes lehetőség, amely kevés embernek adatik meg. A tanári pályának ez a legszebb része. A gyerekek ekkor nyílnak ki, ekkor kezdenek el gondolkodni, alkotni, ekkor támadnak olyan zseniális ötleteik, meglátásaik, amelyek mellett

ott lenni, megtapasztalni óriási dolog, és megfizethetetlen! Az embert frissen tartja, kedvet csinál a további munkához, hiszen úgy érzi, ezért érdemes tanárnak lenni, ezért érdemes a diákokkal foglalkozni. Én megkaptam ezt az ajándékot; olyan sok fiatallal voltam kapcsolatban, hogy meg sem tudom számolni. Nem tudok úgy elmenni Debrecenben bárhova, hogy vagy egy volt tanítványommal, vagy egy volt szülőmmel ne találkozzak, s szembesüljek azzal, hogy milyen remek embereket neveltem én is.

Ha rájuk nézek – akik a volt tanítványaim, és ma már mint szülők jelentkeznek telefonon vagy személyesen, s hozzák gyönyörű kicsinyeiket –, a szívem eltelik örömmel, s ez jó.

Ha az intézményvezető kollégákra nézek, a szívem eltelik hálával, s ez is jó.

Ha a munkámra tekintek, úgy látom, hogy a helyemen voltam, hogy alkottam és szolgáltam a rám bízottakat, s ez nagyon jó.

Jóleső érzéssel dédelgetem magamban azokat az emlékeket, melyek arról szólnak, hogy én biztattam, támogattam valakit tehetsége kibontakoztatásában, vagy példaképül választott az élet bármely területén. Két tanítványom, akiknek osztályfőnöke voltam, miattam lett pedagógus, s ez leírhatatlanul jó.

Elsősorban Istennek szerettem volna és szeretnék „megfelelni”, s hogy ez hogyan sikerült, Ő majd elmondja nekem. 40 év a pedagógus létben nem kevés; számtalan emlék felidéződik bennem, s a sok köszönet, amelyet kaptam a 10 köznevelési intézményben az elköszönésemkor, a volt iskolám kollégáitól, reménnyel tölt el: nem volt hiába...

Köszönöm Bosák Nándor és Palánki Ferenc püspök atyák támogatását, a lehetőséget, hogy ezt a feladatkört elláthattam, s a bizalmat, amellyel megajándékozták a munkámat, a személyemet.

– **Milyen tervek, feladatok várnak rád életed következő szakaszában?**

– Hiszem, hogy Istennek még terve van velem, de egészen más területen; bár a gyermekekről való gondoskodás az új munkámban is jelen lesz. Tiszafüreden egy csodálatos rendezvényházat és üdülőkert hoztunk létre a húgommal; itt fogok dolgozni és alkotni. Tervezzük, hogy az egyházmegyei iskoláink szegény sorsú diákjait ingyen szállással

segítjük minden évben, felajánlva a házaikat a Tisza-tó szépségeinek, növény- és állatvilágának megismertetésére, pihenésre, lelki töltekezésre.

Megyek tehát tovább az utamon, nyitott szemmel és gyermeki lelkesedéssel: ha kell, játszom és varázsolok, versengek és lelkesítek, de mindenképp erőfeszítéseket teszek. A legfontosabb feladat az életemben az anyukámról való gondoskodás, aki 84 éves. Kis családnk nehézségeinek szeretetteljes segítése is komoly erőpróba számomra, de Jézussal kézen fogva tudom, hogy minden rendben lesz.

Istenem, áldalak és magasztallak mindenért. Hálát adok azért, hogy az életem olyan, amilyen. Hálát adok a gondokért, a nehézségekért, amelyek többször megpróbálták. Tudom, hogy semmit sem engedtetél volna megtörténni, ha nem tudnád biztosan, hogy számomra ez a legjobb, s az üdvösségemet szolgálja. Te valóban szeretsz engem! Megértettem, Uram, hogy emberi értelemmel felfoghatatlanul szeretsz.

Hálát adok Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. (1Tim 1,18)

*Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

Molnár Katalin leköszönő EKIF-főigazgató a **Szent Gellért-díj arany fokozatában, valamint az Emberi Erőforrások Minisztériuma által adományozott Pedagógus Szolgálati Emlékérem szakmai elismerésben részesült.**

IMPRESSZUM

Kiadja: a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Felelős kiadó: Dr. Krakomperger Zoltán
általános helynök

Főszerkesztő: Kovács Ágnes

Öröm-Hír Szerkesztőség:

4024 Debrecen, Varga u. 4.

Telefon: 06-30-240-1482

E-mail: sajtoiroda@dnym.hu

Címlap: Körmenet az Andrásy úton (NEK), fotó: Lambert Attila/Magyar Kurír

Hátlap: Ferenc pápa Budapesten, fotó Szabó Dávid/dnym.hu

Fotó: Kovács Ágnes

Nyomda: Repxo Kft.

Felelős vezető: Rác János

52.
NEMZETKÖZI
EUCCHARISZTIKUS
KONGRESSZUS
BUDAPEST | 2021.
szeptember 5-12.

Minden forrásom
belőled fakad! Zsolt 87:7

Ferenc
pápa
BUDAPESTEN

STATIO ORBIS

2021. szeptember 12., Hősök tere